

Реєстраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.

№ 1 (180)

січень
2014

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

ВІРУЮ

Понад дві тисячі років тому у світ прийшла найсуперечливіша і найбільш неординарна Особистість в історії людства. Особистість, що перевернула устої часів і уявлень людини про себе. Особистість, яку супроводжували неймовірні події і надприродні явища. Яка заклала початок нової ери і нового літочислення, за котрим сьогодні живе практично весь світ. Ім'я цієї Особистості — Ісус Христос.

Увесь світ знає про цього Чоловіка, але в кожного — своє уявлення про те, Хто Він такий. Для когось Він і досі просто тесля із Назарету. Для когось — казковий персонаж. Для когось — пророк. А для когось Він — Син Божий, Бог, що проживав серед людей. Ніхто не може нав'язувати іншому свою точку зору. Кожний робить свій вибір сам. Кожний сам відповідає за його наслідки.

Секрет історії РІЗДВА

У той час маленька Юдея опинилася в катастрофічному становищі: римська окупація, криваві повстання, бідність і безправ'я. Народ чекав свого царя і Месію, Який зупинить увесь цей жах і покінчить зі стражданнями.

І ось одного разу, коли Юдеєю правив жорстокий цар Ірод, почали відбуватися надзвичайні події. На полі поблизу Вифлеєму пастухам з'явилися ангели з новиною про те, що народився довгоочікуваний Спаситель. Шоковані надприродним явищем, пастухи пішли подивитися на незвичайне Немовля. Вони знайшли Його в місці, зовсім не придатному для народження царя. Це була стайня для тварин (за іншою версією — печера) в маленькому містечку Вифлеємі, куди батьки Ісуса прийшли для обов'язкового перепису за наказом Публія Квірінія, правителя тієї області. Містечко було переповнене людьми, і вільних місць не було. За таких обставин і появилось на світ Немовля, Яке мати Марія, спеленавши, поклала на сіно в ясла для худоби.

Тоді східні мудреці побачили в небі нову, надзвичайно яскраву зірку, яку пізніше назвали Вифлеємською. За східними пророцтвами поява цієї зірки означала, що у світ прийшов Божий Син — Месія.

Мудреці, вирушили в Єрусалим, щоб дізнатися, де шукати Спасителя світу. Дізнавшись про це, цар Ірод злякався і покликав їх до себе, щоб дізнатися про час появи зірки, а отже, й можливий вік Месії, у Котрому він бачив загрозу своєму царюванню. Ідучи за провідною зорею, мудреці прибули у Вифлеєм. І там зустрілися з новонародженим Спасителем. Тоді Ірод відправив у Вифлеєм солдатів з наказом вбити всіх немовлят чоловічої статі до двох років, але Ісуса там вже не було.

Коли Ірод помер, батьки разом з Ісусом повернулися в Юдею, де й минуло дитинство Царя і Спасителя світу. Він ріс, як й тисячі інших дітей, слухаючись батьків, засвоюючи ази ремесла, яким володів Його батько Йосип. Хоча Йосип і не був Його батьком у прямому значенні цього слова. Біблія говорить про те, що Ісус був зачатий від Святого Духа і ніс в Собі гени Небесного Бога-Отця.

Через 33 роки після Свого народження Ісус звершив те, для чого і прийшов у цей світ. Він добровільно пішов на Голгофський хрест, щоб дати нам шанс стати вільними. Він відкрив нам дорогу у вічність. Незаперечні факти свідчать, що Він воскрес на третій день після розп'яття. Для когось

це міф. Для когось Ісус і досі мертвий. Для когось Він — Син Божий, Спаситель і Господь, що заплатив за наші гріхи.

Спочатку здавалося, що це була даремна жертва. Зовні нічого не змінилося. Римляни не пішли геть. Страждання не припинилися. Але крок за кроком, день за днем, рік за роком почали змінюватися серця тих, хто повірив в Нього. І світ почав змінюватися — без повстань, революцій і політичних акцій. Сьогодні вплив Ісуса Христа можна побачити скрізь і у всьому. Навіть ті, хто не вірить в Його реальність, святкують Його день народження.

Одні кажуть, що не треба святкувати Різдво, бо Він існував вічно. Інші століттями сперечаються, намагаючись вирахувати точну дату Його народження. Треті воюють з ялинками і Санта Клаусами. Але

якщо раптом все, що говорять стародавні пророцтва і Біблія, — це правда? Що, коли там, за ризкою, є продовження? Скоріше за все, нас не питатимуть, треба чи не треба і коли і як треба святкувати Різдво. Ми не будемо здавати екзамени з історії. Це надто примітивно, щоб вплинути на наше місцезнаходження у вічності.

Друже, ви читаєте сьогодні ці рядки саме тому, що Ісус Христос бажає зав'язати з вами розмову. Він живий, хоч ви Його не бачите, і Йому не байдужа ваша доля. Він хоче бути вашим другом і допомагати у всьому. Ви можете не вірити в це, жартувати, насміхатися, але це не змінить Його ставлення до вас. Він любить вас, і Він довів це тим, що віддав Своє життя за вас. Навіщо вам обманювати себе? Адже прямо зараз, десь у глибині серця, вам так

хочеться вірити, що все це — правда!

Перш ніж повернутися до звичного життя, подумайте: а що, коли це правда? І ви можете зробити щось, що змінить ваше життя назавжди, і змінити на краще, — ви можете в молитві запросити Ісуса у своє життя. Молитва — це розмова з Богом. Ваша перша розмова з Богом може звучати приблизно так: «Господи Ісусе, я потребую Тебе. Дякую, що Ти помер на хресті за мої гріхи. Я визнаю Тебе своїм Спасителем і Господом. Дякую за прощення гріхів і за дар вічного життя. Допоможи мені щодня жити з Тобою. Амінь».

Якщо ви молилися щиро, це значить, що ви почали налагоджувати взаємини з Богом. Розмовляйте з Ним щодня, читайте Його Слово, і Різдво Спасителя Ісуса стане вашим святом назавжди.

**Шановні друзі,
дорогі брати і сестри в Господі!**

**З нагоди Нового року і Різдва Христового
щиро вітаємо вас!**

**Бажаємо світлої віри, непохитної надії і безмірної
любви! Хай Новий рік стане для вас роком всляких
гараздів. Хай Господь і Спаситель Ісус Христос
береже вас і всю нашу Україну від біди і благословляє
всіма небесними щедротами.**

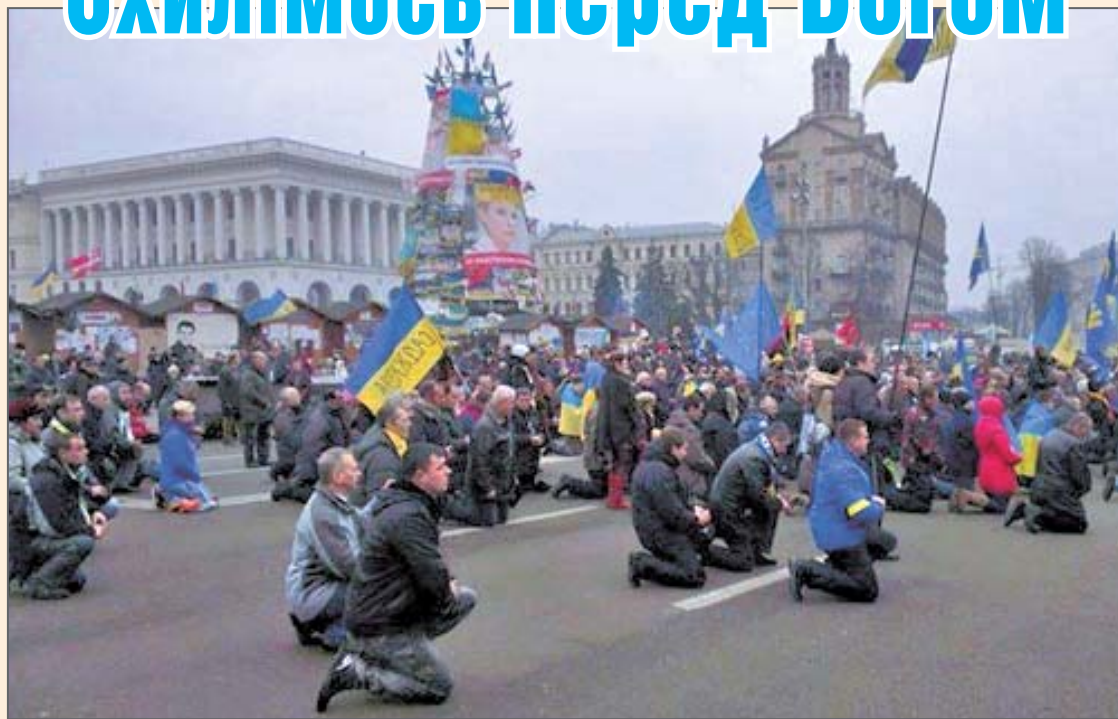
Христос народився! Славимо Його!

Колектив редакції.

РАКУРС

Схилимось перед Богом

Господи! Дякую Тобі за нашу владу! За нашого президента! Він як ніхто з українських очільників зумів зробити неймовірне! Він підняв український народ з колін, він згуртував їх як ніколи. Він розбудив його з вікового летаргічного сну. Він зумів донести до свідомості мільйонів, що не ковбасою за рубль буде жити людина. І не газом вартістю у свободу. Якби не він, ми б спокійно обростали

мохом байдужості, інертності і меншовартості.

Кажуть, де два українці, там три гетьмани. Янукович зробив неймовірне: більше мільйона українців на кількох гектарах — і жодного гетьмана!

Юрій ВАВРИНЮК.

Редактор журналу «Благовісник».

Немає часу?

«Мені ніколи», — це найпоширеніша відповідь людини, яка не хоче слухати про Бога, не хоче слухати Самого Бога. Але ж те, що Бог хоче сказати людині, — життєво важливе! Це куди важливіше, ніж їсти і спати. А на це в кожного знайдеться час, без цього не можна обійтися. Але чи можна обійтися без Бога? Чи буде в нас коли-небудь час вислухати Його?

У цьому нещастя людини. Вона знайде час для всього, тільки не для душі. Приліпившись до землі й обмежившись дрібними особистими інтересами, вона не знаходить часу для Того, Хто дав їй життя і від Кого залежить кожен її подих!

Сучасна людина знаходить час буквально для всього: вона пікується про своє тіло, захоплюється різними іграми, іноді годинами спілкується з сусідами і тільки про Бога намагається не думати.

А якби раптом у Бога не знайшлося часу для нас? Що сталося б із нами, якби Господь хоча б на мить забув про нас? Страшно про це думати. На наше щастя, Бог любить грішну людину і не хоче, щоб вона загинула за свої злочини. Людина ж у безумстві відштовхує милуючу Божу руку!

Одна така жінка, в якій ніколи не було часу для Бога, важко занедужала. Її відвідав проповідник, бажаючи вказати нещасній шлях до Спасителя. На жаль, йому довелося піти ні з чим. Умираюча не хотіла чути про Бога.

Страждання жінки були невимовні, але замість того, щоб потягнутися до Бога життя, вона намагалася заглушити

біль радіошумом. Вона не дозволяла вимикати радіоприймач, і коли звуки затихали, нервово кричала: «Голосніше! Голосніше!».

Легковажне життя жінки закінчувалося не так, як їй хотілося. Сумніви заповнили її серце. Вона почала все ясніше і ясніше розуміти, що смерть — не кінець існування.

Совість, розбуджена близькістю смерті, почала владно судити її за самолюбство та інші гріхи і відкривати божевілля життя, проведеного без Бога. Неспасенна душа нарешті збагнула свою загибель і волала в жаху й агонії. А жінка хотіла заглушити цей крик голосною музикою.

Яка трагедія! Який жах! Але така доля кожного, хто не зміг знайти часу для Бога і не вирішив найголовніше питання життя, не вирішив проблеми своїх гріхів, не задумався, де буде проводити вічність і як стане перед Святим Богом.

Не можна залишитися безкарним, ігноруючи ці питання. Друзі, знайдіть час для Бога, поки ще не пізно! Смерть може застати вас зненацька. Коли-небудь, рано чи пізно, вона прийде неодмінно! Навіщо ризикувати?

Слова мудрості: «Боже Слово непідвладне часу — йому є що сказати кожному поколінню».

Неправда від перестрашу

Майдан став черговим випробуванням на зрілість для українських Церков. Взаємовідносини Церкви і суспільства – це виклики, що стоять перед будь-якою українською Церквою.

Бо Церква не звільнена від політики тією ж мірою, якою від неї не звільнене суспільство. Відокремлення суспільства від політики призводить, як ми бачимо на власні очі, до кризи – верхи не можуть, низи не хочуть, першим плювати на других, другі зневажають і ненавидять перших. Відокремлення Церкви від суспільства призводить до втрати орієнтирів і авторитету з обох боків. Треба ущільнювати лави, а не відмежовуватися. Треба бути вільним не від політики, а від спекуляцій і політиканства.

Ніхто не закликає Церкву підтримувати чи не підтримувати, наприклад, євроінтеграцію чи якусь політичну партію. Політичні позиції духовенства цілком можуть залишатися їхньою приватною справою. Як і позиції будь-кого з нас. Ідеться про моральні оцінки. Здавалося б, Церква – чи не останній інститут нашого суспільства, який володіє інструментарієм для відділення зерна від полови, чорного від білого, брехні від правди, добра від зла. Ми маємо право чекати від неї оцінок. Тільки на цій нашій надії тримається так званий «авторитет Церкви» в нашому суспільстві. Ми чекаємо від неї не вигуків підтримки. Ми просимо правди.

Не треба вдаватися в політичні тонкощі і говорити, що на Майдані стоять «за євроінтеграцію». Тому що на Майдані стоять проти брехні влади. Чергової брехні, яка зламала спину терплячому нашому народові. Але визнати справжню природу

нинішнього протесту – означає визнати, що християнину місце саме там.

А це важко і може мати жакливі наслідки. Тому замість чітких оцінок дій обох сторін ми маємо невизначену бурмотіння про «мир за всяку ціну», «збереження спокою», «владу від Бога», «як можна – під час посту?», «на себе подивіться», «змиряться», «ідіть умийтеся» і т. п. Ні, це, звичайно, важливо – «почати з себе». Але в цьому контексті така порада – це завуальований заклик розійтись по домівках і не бешкетувати.

Можна було б нагадати і про те, що «мир за всяку ціну» не був самоціллю християнства. Щоб уникнути крові, християнським мученикам нічого не коштувало зробити вигляд, що вони відмовилися від своєї «омани». Слід було уникати протистояння – і все закінчилося б без насильства. Але вони «лізли на рожен».

Я жодним чином не ототожнюю політичне протистояння зі сповіданням віри. Я тільки хочу нагадати, що християнство не передбачає ухилення від протистояння з тим, що ти вважаєш неправдою. Швидше, навпаки.

Нині Церкви мають чудовий шанс стати для суспільства тим, чим вони останні 20 років обіцяли бути – моральним авторитетом. Не абстрактним. Не потенційним. А практичним і невідкладним. Тим, хто зорієнтує в питаннях добра і зла. Дасть чіткі й недовозначні оцінки кожному слову і вчинку. Допоможе зімкнути лави навколо правди. Усе, що для цього потрібно, – бути серед людей і наполягати на правді у великому й малому. Це у політиків і дипломатів чорне і біле зливаються у відтінки сірого. Церква не може собі цього дозволити.

Катерина ЩОТКІНА.
РІСУ.

(Друкується зі скороченнями).

Керівники Церков закликали владу і народ припинити ворожнечу

Звернення Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій у зв'язку з суспільно-політичною ситуацією в Україні

Дорогі брати і сестри! Шановні співгромадяни! У зв'язку з загостренням суспільно-політичної ситуації в країні Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій звертається до віруючих різних релігій та конфесій з закликом посилити молитви за мир і спокій, за припинення розбрату та ворожнечі, за порозуміння та розв'язання конфлікту. Ми засуджуємо акти насильства і жорстокості, вчинені як проти мирних учасників громадських акцій та журналістів, так і проти правоохоронців, які виконували обов'язок відповідно до присяги.

Звертаємося до діючої влади з закликом забезпечити конституційні права і свободи громадян, не застосовувати силу щодо мирних зібрань, взяти до уваги вимоги протестувальників, а також провести неупереджене розслідування випадків провокацій та силового протистояння і покарати винних. Закликаємо весь народ України, незалежно від політичних переконань, бути мудрим і відповідальним, утримуватися від насильницьких і протиправних дій та не піддаватися на провокації.

Закликаємо українське суспільство, владу і опозицію до діалогу та спільного пошуку прийнятної шляхи виходу з кризи. Пам'ятаймо, ми – частина єдиного народу, єдиної країни. Не можна допустити, щоб політичне протистояння стало причиною для порушення цілісності нашої держави.

Ми – члени Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, повноважні представники релігійної спільноти України, яка є значною і невід'ємною частиною українського громадянського суспільства, різні за своїми переконаннями та світоглядом, однак ми живемо і працюємо в душі взаєморозуміння, поваги і миру. А тому закликаємо всіх вас до суспільного і політичного порозуміння, взаємоповаги і миру для блага нашого народу.

Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій готова, у міру можливого, сприяти налагодженню діалогу й зробити все необхідне для примирення й відновлення стабільності у нашій Державі. «Боже Великий, Єдиний, нам Україну храни!».

Київ, 10 грудня 2013 року

Конференція європейських Церков оприлюднила офіційну Заяву щодо подій в Україні

Конференція європейських Церков звертається до всіх своїх членів, щоб ті запровадили особливі молитви за народ і зусилля Церков України в їхній боротьбі за єдність, гармонію і добре керівництво держави.

«Народ України глибоко шанує Церкви, і вони можуть зіграти вирішальну роль мирного врегулювання конфліктів шляхом діалогу і молитви», – говориться в Заяві Конференції.

Автори звернення також звертають увагу на недавню смерть Нельсона Манделі, який став південноафриканським символом миру, та «пригадує людству про те, як наполегливі зусилля задля примирення і єдності можуть не дати нації власти у внутрішній конфлікт. Ми молимося, щоб

Христос направляв українців у тому ж дусі примирення і мудрості, якою керувався Нельсон Мандела, коли його країна зіткнулася з можливістю згубного конфлікту 20 років тому».

«У дні святкування Різдва нашого Спасителя Конференція європейських Церков звертається з молитвою до Ісуса Христа, прохаючи Його бути поруч із Церквами та народом України», – сказав Генеральний секретар Конференції європейських Церков д-р Гай Ліагре.

Для довідки: Конференція європейських Церков (The Conference of European Churches) була заснована 1959 року і об'єднує 115 православних, протестанських, англіканських та старо-католицьких Церков зі всіх європейських держав.

Чому Бог допускає страждання

Бог добрий і всемогутній. Тоді навіщо Він створив такий недосконалий світ? Чому Він не зупинить страждання?

Біблія запевняє, що Бог не бажає, щоб хто-небудь страждав. Він створив світ без страждань. «Він для суду поставив престола Свого, і вселенню Він буде судити по правді, справедливості буде судити народи. І твердинею буде Господь для пригніченого, в час неволі – притулком» (Пс. 9:8-10).

Бог також дав людині свободу вибору, і людина, якщо збажає, може відкинути Бога. Якби Бог створив нас без здатності вибирати, ми були б також не здатні любити.

Людина відкинула Бога, і у світ прийшли хвороби, стихійні лиха, несправедливість і страждання. Тому не Бог, а людина винна в існуванні страждань. І більша частина страждань, якщо не всі, – це безпосередній наслідок вибору людини.

За статистикою, 70 тисяч осіб щороку помирають від раку легень. 97 відсотків з них курили. Передчасна смерть – природний наслідок їх власного, добровільного вибору.

Божий всесвіт не знав страждань, доки не згіршила людина. Це результат вибору людини.

Уявіть, що якийсь хлопець під дією наркотика вистрелив у свою сестру, а потім, отямившись, сказав: «Боже, чому Ти дозволив цьому трапитися?». Нам хочеться звинуватити Бога в теперішньому стані світу, але звинувачувати можна лише самих себе.

Без здатності вибирати людина була б роботою, істотою, не здатною любити, не була б особистістю. Бог дав вибір Адаму і Єві, і вони вибрали непослух. Після цього Бог показав Свою досконалу дорогу через таких людей, як Ной, Авраам, Мойсей... І нарешті Він Сам став людиною в Ісусі Христі. Сьогодні кожен може вибрати Його досконалість (тобто праведність

через Ісуса Христа) або відкинути Його.

І все ж, незалежно від причини страждання, чому Бог не припинить його, якщо Він справді всемогутній? Відповідь очевидна: якби Він прибрав наслідки першого гріха, Йому дуже скоро довелося би прибрати наслідки другого, третього гріхів і т. д.

І ось тут виникає остаточне запитання про страждання: чому Бог допускає, щоб люди страждали вічно в пеклі? Передусім Бог нікому не погрожує пеклом. Пекло – не погроза, а реальність (Мт. 5:21-22; 8:11-12; Ов. 20:11-15). Попередити когось про небезпеку реальності – це не значить погрожувати йому.

Наприклад, ви дізналися, що на темній дорозі розмитий міст, і попередили про це водія, який їхав за вами. Чи було б це погрозою з вашого боку? Звичайно, ні! Це було б попередженням про реальність. небезпеки. Саме це і робив Ісус Христос, коли попереджав про пекло.

Бог не бажає, щоб люди потрапляли до пекла. «Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся» (Ів. 3:17). «Бо це добре й приємне Спасителю нашому Богові, що хоче, щоб усі люди спаслися, і прийшли до пізнання правди» (1 Тим. 2:3-4). «Не баряться Господь із обітницею, як деякі вважають це барінням, але вам довготерпіть, бо не хоче, щоб хто загинув, але щоб усі навернулися до каяття» (2 Петр. 3:9).

Висновок, що всі люди – Божі діти і тому застраховані від пекла, з точки зору Біблії неправдивий. Усі люди – Боже творіння, але не всі – Його діти. Фактично, ті, що це не прийняли Ісуса Христа, – це діти диявола, а не Бога (Ів. 8:44). Щоб стати дітьми Божими, треба особисто визнати Ісуса Христа за свого Господа і Спасителя.

Пекло – це не муки, котрі Господь бажає спричинити Своєму творінню, це природний наслідок гріха. Святий Бог має не тільки право, а й обов'язок підтримувати праведність серед Свого творіння. Це питання справедливості, а не дисципліни.

Чому садівник викидає і спалює бур'ян? Не для того, щоб покарати бур'ян, а для того, щоб зберегти сад. Якби садівник не виполював бур'ян, у нього не було би саду. Якби Бог не відправляв нечестивих у пекло, Він не мав би праведного творіння.

Неможливо позбутися проблеми, у тому числі й проблеми пекла, прикидаючись, що вона не існує. Припустимо, запеклий злочинець спрямував на вас револьвер. Чи вирішилась би ваша проблема, якщо ви сказали: «Я не вірю в револьвер»?

Пекло існує, тому що зло потрібно утримувати, і пекло – це місце, де зло утримується. Можна сказати, що відповіддю на запитання: «Чи може Бог посылати людей в пекло?» повинна бути та сама відповідь, яку потрібно дати на запитання: «Чи можна ув'язнювати вбивцю?».

Ігнорувати зло – означає схвалювати його. Суворість покарання за порушення Божого закону (пекло) не означає, що Бог жорстокий і несправедливий. Бог справедливий і ніколи не змінить Свої критерії щодо суворості покарання. Але Він також і милосердний. Саме тому Він послав Свого Сина у світ, щоб Той зазнав покарання за нас (Євр. 10:1-14; 1 Петр. 3:18). Ісус Христос віддав Своє життя за гріхи всіх нас, тим самим задовольнивши всі вимоги правосуддя.

Відповідаючи на запитання, чому Бог не дасть людині другий шанс, а після смерті відправляє її в пекло, письменник К. С. Льюїс сказав: «Уявіть, що учень не підготувався до екзамену і провалив його кілька разів. Чи складе він його просто тому, що йому дадуть ще один шанс? Ні, екзамен не може повторюватись безкінечно. І кінець настане: коли-небудь Вчитель повернеться, і час випробувань закінчиться. Люди, які скаржаться на те, що їм не дають другого шансу, все ще бачать Бога як суворого, самовпевненого суддю, який радіє, відправляючи людей на шибеницю. Але Бог зовсім не такий. Він зробив буквально все, щоб повідомити нам про Свою любов і прощення».

«Апологетика».

Коли душа стогне і болить...

Скільки себе пам'ятаю, завжди вважав себе віруючим. З дитинства ходив в греко-католицьку церкву. Ходив часто і регулярно. Був впевнений, що знаю про Бога багато, але Самого Бога не знав. Не знав Того, Хто зіцлює, реально і дієво допомагає в різних ситуаціях, дарує справжню радість, міцний мир, невідому любов до людей, справжнє щастя і ніколи не підводить.

В евангельську церкву я прийшов без особливої потреби. Не страждав, як багато людей, що шукають допомоги в Бога від хвороб, алкогольної або наркотичної залежностей, боргів та інших нещастя. Не курив, не пив, не хворів, не знав, що таке депресія, і особливо нічого не потребував. Але попри це життя було абсолютно безбарвним, чорно-білим, рутинним. Армія, навчання в технікумі, робота будівельника... Життя без мети і сенсу, коли все байдуже, але душа при цьому стогне і болить.

І цей внутрішній глухий біль не минав ніколи. І так день за днем – життя, яким абсолютно не хочеться жити. Один мій товариш запросив мене в церкву, де, як він сказав, Бог реально може змінити життя кожної людини. Його доля була наочним тому підтвердженням: з бандита з

кримінальним, тюремним минулим він перетворився на успішну і щасливу людину, в якій і добра робота, улюблена наречена, улюблена справа – служіння в церкві.

Я дякую Господу за той величезний дарунок, який Він зробив мені. У мою душу прийшли мир і спокій, а головне – минула ота байдужість до всього на світі. Я пізнав справжню силу радості в Бозі, дізнався про мету і покликання для свого життя. Воно не може обмежитися квартирою, машиною, дружиною, дітьми, роботою. Усе це повинно бути, але це – не сенс життя. Сенс – пізнання Бога. Мету життя відкриває Бог, показує, для чого Він тебе створив, – і ти щодня йдеш до цього. І вже немає ні місця, ні часу думкам про самотність, порожнечу і марноту життя.

Бог відкрив мені: моє покликання – політика. Нині я працюю над тим, щоб створити гурт молоді, яка стане основою для майбутнього християнського суспільно-політичного руху.

Кілька років тому Бог дивним чином промовив мені, сироті, що дасть мені маму. Так і трапилося. Через півроку сестра в Христі усиновила мене, стала мені мамою – люблячою, дбайливою, до того ж за професією вона – політолог, кандидат історичних наук.

Щодня я пізнаю Божу любов, милість, турботу про мене. Сьогодні я дійсно знаю, що таке щастя, і невпинно дякую Господу за цей дарунок в моєму житті.

Час від часу в житті кожного трапляються безвихідні ситуації (тяжка хвороба, фінансовий борг, несправедливе остаточне рішення суду, корупційна влада, яку змінити неможливо...) Це час, коли ми шукаємо виходу і розуміємо, що його немає. Усвідомлюємо, що жодна людина не може вирішити цю проблему.

Внаслідок цієї ситуації можуть з'явитися апатія, депресія, розчарування. Стан, коли ми занепадаємо духом... Що робити у такій ситуації?

Прекрасну відповідь на це життєве питання можна знайти у 18-му розділі Євангелія від Луки. В уривку з першого по

восьмий вірш описана історія про неправедного суддю, який людей не соромився і Бога не боявся. Як це схоже на наші часи... І жила вдова у місті, де правив цей суддя. Вона дуже довго просила суддю про допомогу, бажаючи захистити. Та він ніяк не хотів. Безвихідна ситуація. Вдова, яка не має коштів, не має зв'язків, не має нічого – з одного боку, з другого боку – нахабний, цинічний суддя, який нікого не боїться, нічого не робить. Безвихідна ситуація...

Але одного дня цей неправедний суддя «зламався» і зробив те, що просила вдова. Як же так – суддя, який нікого не боявся, навіть Бога, слухає якусь вдову. Відповідь криється в Ісусових словах: «Необхідно завжди молитися і не занепадати духом!».

Вдова не просто ходила до судді, вона не переставала молитися і діяти. Це те, що нам потрібно робити в безвихідних ситуаціях. Ніколи не втрачати надію, ніколи не зневірятися, ніколи не переставати діяти після молитви! А ще ніколи не втрачати віру, що Бог спроможний вчинити чудо у найскладнішій ситуації.

Ісус закінчує цю історію так: «Та коли прийде Син Людський, чи знайде Він віру на землі?». Ніколи не можна втрачати віру у Бога, у Його всемогутність, у Його особливості, які б ситуації не траплялися в нашому житті.

У нас будуть безвихідні ситуації. Що тоді? Найперше – не падати духом, завжди надіятися на Бога та вірити Йому! І звичайно ж дуже важливо – діяти! Не можна тільки просто молитися. Будуть ситуації, коли Бог заохочуватиме вас щось робити внаслідок вашої молитви – тоді потрібно діяти, хоча це не завжди буде приємно і не завжди нам захочеться це робити. Так само як вдові навряд чи хотілося ходити до судді багато разів і щоразу нашоухуватися на стіну зневаги, гордині, жорстокості... Але вона йшла з надією, молитвою і вірою в Бога – і отримала те, чого бажала. Прекрасна позиція життя!

Сергій ГУЛА.

Адвокат, голова Альянсу професіоналів-християн.

ВІРУЮ

У чому ж причина цієї трагедії? Чому зміст Різдва не проникає в глибину людських сердець? Чому люди задовольняються зовнішніми ефектами свята, не дозволяючи йому заповнити собою їхню сутність? Чому навіть далеко не всі християни пізнали силу Різдва, силу Боготвілення і, відзначаючи й оспівуючи Різдво, продовжують жити так, начебто Христос ніколи не приходив?

Звернімося до Божого Слова. «Був один чоловік із фарисеїв Никодим на ім'я, начальник юдейський. Він до Нього прийшов уночі, та й промовив Йому: «Учителю, знаємо ми, що прийшов Ти від Бога, як Учитель, бо не може ніхто таких чуд учинити, які чиниш Ти, коли Бог із ним не буде» (Ів. 3:1-2).

Никодим був порядною людиною, яка перебувала у щирому духовному пошуку. Він визнавав, що Ісус Христос прийшов від Бога. Він правильно оцінював те, що робив Христос. І мав достатньо смирення, щоб, незважаючи на своє становище, прийти до Господа з визнанням Його величчя. Але подальша бесіда Ісуса з цим чоловіком показує, що принаймні на момент їхньої розмови Никодим так і не зміг осягнути суті місії Христа. Він так і залишився осторонь джерела сили й благодаті, яке Бог відкрив через втілення Свого Сина. І в цьому Никодим схожий на багатьох наших сучасників.

Ісус Христос розпочав Свою розмову з Никодимом поясненням головного елемента відносин людини з Богом – народження згори, без якого все інше не має ніякого сенсу. «Ісус відповів: «Поправді, поправді кажу Я тобі: коли хто не родиться з води й Духа, той не може увійти в Царство Боже. Що вродилося з тіла – є тіло, що ж уродилося з Духа – є дух» (Ів. 3:5-6).

Істина про народження згори була цілком новою й незрозумілою для Никодима, хоча він і був дослідником і вчителем юдейського закону. «Відповів Никодим і до Нього сказав: «Як це статися може?». Ісус відповів і до нього сказав: «Ти – учитель ізраїльський, то чи ж цього не знаєш? Поправді, поправді кажу Я тобі: Ми говоримо те, що ми знаємо, а свідчимо про те, що ми бачили, але свідчення нашого ви не приймаєте. Коли Я говорив вам про земне, та не вірите ви, то як же повірите ви, коли Я говоритиму вам про небесне?» (Ів. 3:9-12).

У Своїй відповіді Ісус підкреслив, що головною проблемою Никодима було невір'я. Сумно, що цей розумний і високоморальний чоловік залишався неспасеним, розмовляючи з Самим Спасителем.

Для того, щоб допомогти Никодимові і багатьом подібним до нього, Ісус Христос у цій розмові сформулював сутність Своїєї місії спасіння, заради якої Він прийшов на землю, підкресливши те, що необхідно знати й прийняти, аби спасіння було реальним для нас.

«Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16).

Потреба у спасінні

Бог втілюється тому, що люди мають велику потребу в спасінні. Вони гинуть. Проблема Никодима, як і будь-якої іншої людини, полягає в нерозумінні усієї небезпеки свого становища. Людям здається, що в їхньому житті загалом усе добре, за винятком якихось дрібниць, як, скажімо, погане здоров'я, важкі люди навколо, економічна криза тощо. Часто таких «дрібниць» надто багато, проте люди продовжують думати, що причина не у глобальних внутрішніх проблемах їхньої особистості, а у зовнішніх факторах, зміни яких вони прагнуть, чекаючи і вимагаючи.

Ісус, звертаючись до Никодима, підкреслює: «Я прийшов для того, щоб урятувати людей від загибелі». Грішна людина перебуває в стані загибелі, що походить із неї самої. Вона сама «створює» свою загибель. Безпосередньо перед цим Ісус нагадав Никодимові про те, як Бог рятував ізраїльтян, які гинули від зміїних укусів. «І, як Мойсей підніс змія в пустині, так мусить піднесений

Народився, щоб спасти

Різдво – особливе свято, одне з найпопулярніших у світі. Незважаючи на масову секуляризацию, більшість людей відзначає його як день народження Спасителя (хоча при цьому багато хто не вірить, що це було насправді).

Однак як би широко не відзначався цей день, нинішній стан суспільства говорить про те, що спасіння, заради якого народився Спаситель, відбувається далеко не з усіма. Незважаючи на те, що під час Різдва Бог зробив найбільше чудо, ставши справжньою Людиною, залишаючись при цьому справжнім Богом, більшість людей, що живуть сьогодні у світі, так і залишаються неспасеними.

Дивно спостерігати, як люди бачать одні одним добра, миру, любові і при цьому не звертаються до джерела цих благ, дарованого через народженого Месію.

бути й Син Людський» (Ів. 3:14).

Ісус згадує подію, коли за гріхи євреїв Бог допустив появу величезної кількості змій, які смертельно жалили людей. Єдиним порятунком для людини, вжаленої зміями, була можливість подивитися на мідного змія, якого Бог повелів Мойсею зробити й поставити на високій жердині.

Подібно до того, як ізраїльтян жалили змії, кожна людина у світі вжалена гріхом. Жало гріха подібне до зміїного жала. Людина, яку вжала змія, перебуває в стані вмирання. Вона це може рухатися, але смерть уже діє в ній. Порятунком неможливий без усвідомлення свого істинного стану – стану загибелі. Ось чому Христос говорив: «Лікаря не потребують здорові, а слабії. Я не прийшов кликати праведних, але грішників (на покаєння)» (Мр. 2:17), «Син бо Людський прийшов, щоб спасти загинуле» (Мт. 18:11).

Людина ніколи не зможе отримати спасіння, якщо не зрозуміє реальності своєї загибелі. Никодим, прийшовши до Христа, щиро цікавився питаннями закону й поклоніння Богові, не мав чіткого усвідомлення своєї загибелі, своєї повної непридатності. Він прийшов до Христа, щоб злегка підправити себе, але не був готовий визнати своє повне банкрутство.

У цьому полягає одна з основних причин, чому мільйони людей, які святкують народження Спасителя, не мають спасіння.

Джерело спасіння

Никодим прийшов до Ісуса Христа, щоб поговорити про релігійність, про те, як краще виконувати закон. Очевидно, він був дуже старанною людиною і виконував набагато більше заповідей, ніж інші. І хотів дізнатися, як це краще й точніше виконувати закон.

Никодим прийшов зі своїм власним джерелом спасіння. Він сам, його релігійні справи, його праведність були, на його думку, вихідною точкою спасіння. Але Ісус радикально відкидає цей підхід. Він категорично стверджує, що єдине джерело спасіння – Божя любов: «Так бо Бог полюбив світ».

Велика Божя любов – центр спасіння. Не ми, не наші заслуги, а Він і Його дивовижна любов! Не наша релігійність, не наша шляхетність, не наша активність, не наше благочестя, а тільки Його любов – джерело нашого спасіння!

Попереджаючи людину про небезпеку гріха, Бог абсолютно зрозуміло сказав їй: «...напевно помреш». Це не вирок, а опис реальності. Так само, як СНІД викликає смерть, гріх викликає вічну загибель. План спасіння грішної

людини коштував Богів дуже дорого. Він коштував Йому втілення, життя в реаліях занепалялого світу, смерті на хресті Голгофи.

Отже, другий елемент, без якого неможливе спасіння, – визнання й розуміння величчя Божої любові.

Інструмент спасіння

Яким же чином спасіння людини стало можливим? Ісус Христос говорить про це просто й лаконічно: «Бог віддав Сина». Що ж це коротке слово «віддав» реально означало для Бога-Отця і для Бога-Сина?

Син прийняв обмеження тлінного світу. Насамперед, обмеження фізичного світу. Безмежний, нескінченний і незбагнений Бог увійшов у рамки фізичного, створеного світу.

«Він, бувши в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним, але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина» (Фил. 2:6-7).

Для того, щоб спасти людей, щоб бути представником людей на хресті, Бог повинен був стати Людиною, прожити справжнє людське, досконале життя, яке зараховується тим, хто вірить у Нього. Син узяв на Себе тягар провини людського гріха. Цей найтяжчий тягар реально тиснув на Нього. «Наступного дня Іван бачить Ісуса, що до нього йде, та й каже: Оце Агнец Божий, що на Себе гріх світу бере!» (Ів. 1:29).

ЖИТТЄВІ ПОРАДИ

НІ!

Я не вмію казати «Ні». Якось я розповів своєму другові про чергову халепу, в яку потрапив через це невміння. І він розповів мені про три «ні».

Перше «ні» – це бар'єр, через який дуже важко переступити, якщо ти легко піддаєшся впливу друзів. Але ти зможеш сказати це надзвичайно важливе слово, якщо... помреш! Так, помреш для гріха.

Ось уяви, що посеред кімнати стоїть труна. До неї підходить двійко «друзья».

– Федьку, вставай! Досить вилежуватися. Ти ж хочеш придбати нормальний телефон? Ми тут нагледіли одну тему. Там собаки нема, дідуля живе – ледь повзає. Якщо «піднімо тему», там на всіх вистачить. Без тебе не прикольно, самі не витягнемо. Ну, вставай!

А у відповідь – мовчання. Бо ж трупи не розмовляють. І телефони їм не потрібні. А «друзьяки» дуже швидко змиряться і залишають його в спокої.

Нескінченний гніт людських провин лів на Сина Божого. І лише Він міг витримати його.

«А Він Сам, відійшовши від них, як докинути каменем, на коліна припав та й молився, благуючи: Отче, як волієш, пронеси мимо Мене цю чашу! Та проте не Моя, а Твоя нехай станеться воля!.. І Ангел із неба з'явився до Нього, і додавав Йому сили. А як був у смертельній тривозі, ще пильніш Він молився. І піт Його став, немов каплі крові, що спливали на землю...» (Лк. 22:41-44).

Він, Праведний, став винним заради того, щоб ми стали праведними й вільними від провини гріха. Син прийняв покарання за людський гріх. Христос не лише взяв на Себе провину гріха, але й зазнав кару за цю провину.

«А Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був, кара на Ньому була за наш мир, Його ж ранами нас уздоровлено!» (Іс. 53:5).

Христос витерпів тяжкі муки. Жодна людина на землі не здатна була винести стільки, скільки виніс Син Божий, страждаючи під гнітом покарання за людський гріх.

Син помер за людський гріх. Ісус Христос не лише взяв на Себе провину нашого гріха, не тільки страждав за наш гріх, але й реально вмер за наш гріх, віддавши Своє життя заради нашого викуплення.

«І знайте, що не тлінним сріблом або золотом відкуплені ви були від марного вашого життя, що передає вам від батьків, але дорогоцінною кров'ю Христа, як непорочного

й чистого Ягняти» (1 Петр. 1:18-19).

Звершення спасіння

Що потрібно, щоб конкретна людина була спасена? Відповідь на це запитання і дуже проста, і досить складна водночас: «... щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув...»

Ісус підкреслював, що Бог полюбив увесь світ, але це не означає, що увесь світ буде врятований. Спасуться лише ті, про кого Христос сказав: «Хто вірує в Нього».

Чи означає це, що кожна людина, яка не заперечує існування Ісуса Христа, буде спасеною? Що будь-яка людина, яка вважає себе християнином, спасеться? Що всі ті, хто належав до церкви або прийняв хрещення, мають спасіння? Що значить «вірувати» у розумінні Ісуса Христа?

Бог з ласки Своєї розкриває Никодимові, так само, як і усім іншим людям, суть спасіння. Глибина цього явища незбагненна для людського розуму. Віра – це не просто згода з тим, що Бог існує. Віра – це визнання авторитетності Божого Слова й реальна, практична довіра до нього. Багато релігійних людей сьогодні готові визнавати Бога, але не хочуть серйозно сприймати Його свідчення. Вони не хочуть схилитися перед авторитетністю Його Слова.

У цьому була проблема Никодима. У цьому сьогодні проблема більшості людей, що святкують народження Спасителя, але не мають спасіння.

Результат спасіння

Кожному з нас, безумовно, необхідне спасіння від загибелі. Але Бог через Свого Сина пропонує щось набагато більше. Він дає нам життя, яке ніколи не закінчиться. Ісус спасає людину не для того, щоб просто витягнути її з прірви гріха й загибелі, а для того, щоб зробити її новою людиною, яка любить Бога, знаходить насолоду в Ньому, цінує істину Божу, здатна бути слухняною Богові. Усе це можливо лише коли людина народжується згори й одержує нову природу – природу Ісуса Христа.

Це життя, сповнене глибоким миром, який дає Христос.

Це життя, наповнене небесною радістю.

Це життя, що ніколи не припиниться.

Це вічне життя!

Чи маєте ви вічне життя?

Що ти вибереш? Ти маєш сказати: «Ні» сам собі, відмовитися від того, що відволікає тебе від важливого.

«Хай послухає мудрий і примножить науку, а розумний здобуде хай мудрих думок» (Пр. 1:5).

Третє «ні» – це бар'єр, який берегти тебе. Іноді обставини складаються так, що люди просто крадуть твій час. Наприклад, ти сподівався відпочити після важкої праці хоч півгодинки, аж раптом згадав про Вконтакте! Лише на хвилинку ввімкнув комп'ютер, а тут 12 неприйнятних повідомлень. Треба ж відповісти! А потім в мережі появились Тонік, Маринка, Юрко. Ти пишеш, читаєш, спілкуєшся... І через годину розумієш: час втрачено, відпочинку не буде.

Ти думав, що таким чином відпочинеш? Ти виснажений, болять очі, голова, а часу на відпочинок уже нема. А ти міг сказати: «Ні», відпочити і з новими силами розпочинати нові справи.

І скільки ще таких моментів! «Ні» робить твоє життя безпечним, зберігає час, допомагає не втрачати дорогі хвилини. Навчися користуватися цим важливим словом.

«Навчи нас лічити отак наші дні, щоб ми набули серце мудре!» (Пс. 89:12).

Оксана СМІРНОВА.

Коли людина бере до рук Біблію, то чи не найперше зауважує, що ця книга поділена на дві частини – Старий Завіт і Новий Завіт. І ці назви не випадкові. Вони розкривають головну думку цих книг – Бог укладає з людством завіт!

Завіти Бога

Хоча сьогодні слово «завіт» не так часто вживають, однак воно незмінне в дуже важливих моментах життя – таких, як одруження, братерство. У Біблії слово «завіт» має декілька значень. Найчастіше це обіцянка, договір, згода. Іноді це слово може означати останню волю людини, яка помирає чи померла (синонім до слова «заповіт»). Здебільшого завіт укладали дві рівноправні особи з рівними умовами та обов'язками, наприклад, подружжя, царі, друзі. Кожен із цих завітів завершувався клятвою.

Ініціатором завітів Бога з людиною був Сам Бог. Він висував умови та вказував на обов'язки сторін. Причина таких дій Бога – Його любов (Ів. 3:16). Адам і Єва, які представляли все людство, згрішили й дозволили гріху спотворити розуміння про Бога (Бут. 3). Гріх зробив людину сліпою, закритою, егоцентричною, самолюбною та жорстокою, не здатною діяти правильно. Коли незряча людина хоче допомогти зрячій перейти дорогу, то ми розуміємо, що це безглуздо. Так само і в стосунках із Богом, Він – всевидячий, тому ми, незрячі, повинні довіритися Йому й йти за Ним.

Завіт з Адамом

Після гріхопадіння Адама і Єви Бог не знищив людину, не зрікся її, не відвернувся назавжди, а Сам приходить до людини, щоб допомогти. Покарання за гріх немиле, але яким величним гімном звучать слова чудової Божої обітнички – першого завіту: «І Я покладу ворожнечу між тобою (звернення до змія-диявола) й між жінкою, між насінням твоїм і насінням її. Воно зітре тобі голову, а ти будеш жалити його в п'яту» (Бут. 3:15). І це виповнилося в Ісусі Христі!

Завіт із Ноєм

Під час всесвітнього потопу Бог урятував у ковчезі сім'ю Ноя і тварин, а після потопу проголосує Свій завіт із творінням, обіцяючи, що більше не буде винищувати всю землю водою. «І Я укладу заповіта Свого з вами, і жодне тіло не буде вже знищене водою потопу, і більш не буде потопу, щоб землю нищити» (Бут. 9:11). Бог наголошує, що людина створена за подобою Божою, тому забороняє вбивати її. Бог продовжує в людині бачити Свій (Божий) образ, і для Нього кожна людина цінна та особлива. «Хто виліє кров людську з людини, то виллята буде його кров, бо Він учинив людину за образом Божим» (Бут. 9:6).

Завіт з Авраамом

Наступний завіт, який Бог укладає з людиною, – це завіт з Авраамом. Бог обіцяє Аврааму вивести з нього великий народ, возвеличити його ім'я, дати духовний достаток та поширити благословення через нього на всі народи землі (Бут. 12:1-3). Знаком цього завіту стало обрізання крайньої плоти кожного чоловіка з роду Авраама (Бут. 17:2-12). Авраам повірив Богу, і це було залічено йому за праведність, яка не від діл (Бут. 15:4, Гал. 3:6-9).

Завіт з ізраїльським народом

Про цей завіт читаємо у Книзі Вихід. Через Мойсея Бог дає Закон, запроваджуючи моральні та церемоніальні правила, що відображають характер Бога. Цей завіт був не лише проголошений, як попередні, але й записаний. Бог ще більше відкриває людині, наскільки Він святий і наскільки гріх увійшов у життя людей (Рим. 7:5-14).

Завіт із Давидом

Бог обіцяє Давиду, що його царський

рід не припиниться: «Господь присягнув був Давидові правду, і не відступить від неї: Від плоду утроби твоєї Я посаджу на престолі твоїм! Якщо будуть синові твої пильнувати Мого заповіта й свідочтва Мого, що його Я навчатиму їх, то й сини їхні на вічні віки будуть сидіти на троні твоїм!» (Пс. 131:11-12). Завдяки Ісусу Христу, Який був нащадком Давида, здійснилися обітнички, дані дому Давида. Бог утвердив Своє Царство навіки. Цей завіт – кульмінація всіх старозавітних завітів.

Завіт через Ісуса Христа

Останній завіт Бога із людьми звершується у Ісусі Христі. Він стає Посередником між Богом та людьми, Своєю смертю на Голгофському хресті руйнуючи всі перешкоди (гріх, диявола, смерть) – 1 Кор. 11:25; Мт. 26:27-28.

У християнській літературі можна зустріти ще й таке визначення завіту: «Це союз, скріплений кров'ю. Він передбачає зобов'язання, від виконання яких залежать життя і смерть. Під час укладення завіту сторони дають одна одній обіцянку, підкріплюючи її символічним ритуалом кровопролиття. Кровопролиття символізує непорушність зобов'язань, що накладаються завітом».

Коли ж мова йде про завіт Ісуса Христа, ми бачимо не символічну, а реально проливу кров заради нашого спасіння. Коли людина вірить у те, що Ісус Христос помер за її гріхи, і визнає Ісуса Христа як свого Господа, Спасителя, в той момент вона укладає із Богом завіт. І цей завіт вічний, Бог ніколи його не порушить, ніколи не зрадить.

Мій завіт із Богом

Народився я у славнозвісному місті Львові. У мене були чудові батьки, які намагалися закласти правильні життєві пріоритети та цінності для нас із братом. Та через необхідність працювати з ранку до вечора вони не могли повноцінно займатися нашим вихованням, і я тим користався. Я любив бути на вулиці більше, ніж удома за уроками, не любив читати, а тим більш писати. І опинився за крок до злочинного життя.

Коли мені минуло 14, однокласник (з яким ми разом сиділи за партою) запропонував мені піти до церкви. Я погодився, але все не виходило. Минув навчальний рік, і вже перед останнім дзвоником трапилося так, що я посварився зі своїм найкращим другом (коли ми грали в карти) і, злий та роздратований, зустрів того однокласника, який їхав на біблійну групу. Він і мене запросив туди, і я досі дякую Богові за те, що Він спонукав мене таки піти з ним. Бо саме на тій групі я відчув любов Бога до мене.

Уже більш як 17 років я в Церкві Христовій, у завіті з Богом. Після зустрічі з Живим Богом моє життя кардинально змінилося. Ці зміни почали проявлятися у повсякденному житті – я почав контролювати свою мову (щоб не вживати ненормативних слів), перестав курити, вживати алкоголь. Коли люди поводилися зі мною неправильно, я намагався не злитися, а прощати і робити їм добро замість зла. Відбулися зміни і у сфері навчання, і училище я закінчив без трійок.

Нині разом з дружиною і двома дітками я служу Богові в Його церкві. Намагаюся якомога більше часу приділяти Слову Божому, щоб воно і надалі змінювало мене. І щоразу все більше й більше захоплююся Богом – Його величчю і милосердям!

Богдан БОРУЦЬКИЙ.

Нащадок знатного роду

● РІЗДВЯНА ОПОВІДЬ

Цокання копит далеко лунало в нічній тиші. Зірки сьогодні сяяли особливо, і чомусь хотілося прислухатися до цокання, так, наче від нього залежала доля світу.

Ослик намагався йти рівним кроком, щоб його господар, яка задрімала в сідлі, хоч трохи відпочила.

Господиня в нього була дуже добра. Ослику особливо подобалися її м'які, ніжні руки, очі, в яких можна розгледіти цвітіння полів і почути радісний дитячий сміх. Інші люди постійно хльостали тварин або били п'ятами в боки, але тільки не вона. Вона нахилилася і ласкаво шепотіла в довге осляче вухо: «Друже, можеш йти швидше?».

Звичайно, він може! Він все зробить для господині. Адже вони дуже поспішають у якесь місто – ослик не надто пам'ятає його назву, але ясно одне – потрібно встигнути доїхати, адже господині скоро треба стати матір'ю.

Ослик часто думав, хто ж народиться – хлопчик чи дівчинка? Господиня чомусь впевнена, що хлопчик... Чекає, чи так це буде, залишилося зовсім недовго.

Ослик давно помітив, як переживає його господар. Ще б пак! Вирушити в таку довгу подорож у найбільш невідповідний час! Чи знайде він в іншому місті роботу? Чи зможе прогнати сиріт? Адже новонародженому потрібен догляд.

Ослик чув якось, що його господарі роблять переїзд мимоволі. Вийшов наказ від влади про перепис населення, і кожен повинен записатися у своєму рідному місті.

Про що тільки думає ця влада? Всі дороги переповнені людьми, які поспішають до місця свого народження. Хто йде пішки, хто їде на конях або ослух. Кілька разів ослик навіть зустрічав своїх далеких родичів. Вони дріботіли по курній дорозі, перевозили нечисленний скарб своїх власників.

У чому сенс життя осла? Старі мудрі осли говорили, що сенс життя – це і є ця дорога. Ослика така відповідь не задовольняла.

«Може, воно й так, – думав він. – Але ж, крім дороги, є ще й поля, які її оточують, і гори вдалині, і бездонне небо...»

Небо сьогодні мерехтіло зорями, які слухають цокання його копит. Дивлячись на зірки, ослик чомусь завжди згадував своїх далеких предків. Саме їх приклад не давав ослику повірити, що сенс життя – в переміщенні з пункту «А» в пункт «Б». Ослик був нащадком знатного роду (за ослячими мірками, звісно). Існувала легенда, що давним-давно його предок по материнській лінії супроводжував Авраама і Ісака на гору Морія. Туди Авраам вирушив у безмірній печалі, а повертався, весело сміючись. Говорили, що на горі Морія Авраам витримав випробування Боже.

Через століття одна ослиця з їхнього роду брала участь у ще більш захоплюючій події. Розповідали, що вона побачила ангела і врятувала свого господаря, Валаама, вчасно звернувши з дороги. Валаам нещадно бив її, але вона вирішила краще терпіти його побої, ніж віддати свого господаря на вірну смерть. Ця ослиця єдина з тварин змогла заговорити людською мовою після Еденського саду, де змії використовували дар мови на зло.

«Оце доля! – думав ослик. – Звичайно, мені ніколи не доведеться пережити нічого подібного. А так би хотілося побачити ангела!».

Ослик продовжував бігти дорогою і міркувати. Він згадав ще одного свого предка по батьківській лінії. Слава до цього осла прийшла вже після смерті. Усе своє життя він перевозив великі туди з фісташками і мигдалевими горіхами, жив тихо й непомітно. Але своїм

дітям і онукам цей осел завжди говорив, що Творець може зробити диво через будь-кого, і зовсім не обов'язково бути ослицею Валаама. Ще він говорив, що коли Бог забажає, то зможе вчинити диво, використавши навіть найменше з того, чим ми володіємо. Наприклад, за допомогою ослячого хвоста чи, скажімо, щелепи. Навіть звичайне дихання стає славослів'ям Творцю, якщо ми пам'ятаємо, Хто дарував нам життя. Над промовами цього осла всі кепкували. Було ясно, що чудес в його житті не відбудеться.

До кінця своїх днів він так і бігав по курній дорозі, розвозячи товари. Він помер на узбіччі, де його, старого і хворого, залишили господарі. Однак якось знаменитий Самсон намацав у придорожній пилюці ослячу щелепу...

Творець може використати для чуда навіть найменше, навіть такого, як я, – думав ослик. – О, як би я хотів побачити ангела!

Дорога все петляла, але далеко вже виднілися вогники міста. До нього вони дісталися ще до світанку. Господар довго ходив від будинку до будинку, про щось розмовляючи з мешканцями. Так минав майже цілий день. Ослик дуже здивувався, коли господарі, відвівши його в хлів, залишилися тут же. У хліві було холодно і сиро. Стіни рятували хіба що від вітру. І тут зовсім не було хмизу, щоб розвести багаття.

Тільки вони розмістилися в цьому пристанівку, як господині настав час народжувати. Це був найбільш невідповідний час у найбільш невідповідному місці! Добре, хоч пологи були швидкими. Господиня не помилилася, це дійсно був Хлопчик. Як і всі немовлята, Він голосно кричав, протестуючи проти безцеремонності народження.

Куди покласти таку крихітку? Адже це не затишний будинок, а хлів. Як зігріти Немовля? Ослик підійшов до годівниці і постарався обігріти Малюка своїм диханням. Незабаром той заспокоївся і заснув.

Ніч все тяглася і тяглася, а ослик стояв на варті біля Немовляти. Раптом біля входу почувся шум, і в хлів зайшли кілька пастухів. Вони відтіснили ослика і схилилися над Новонародженим. Один з них, помітивши, як тут холодно, побіг за хмизом; інші навперебій твердили щось про ангелів і чудесні знамення.

У цю ніч комусь з'явилися ангели! – подумав ослик. – Чому ж мене не було там? Сьогодні могла здійснитися моя найзаповітніша мрія. Звичайно народження Немовляти було радісною подією, але поява ангелів!.. Що може зрівнятися з цим! Один шанс на мільйон, і той упущений. Тепер вже напевно мені

не повторити долі ослиці Валаама.

Ослик вийшов з приміщення і вступив в зоряне небо. Радісні голоси пастухів і господарів, здавалося, віддалилися від нього.

Він все дивився на зірки, як раптом одна з них затремтіла і відокремилася від небосхилу. Вона стала рости і наближатися до ослика. Невже це ангел? Від хвилювання у нього мало не підкосилися ноги.

Коли ангел став перед ним, ослик захотів втекти, настільки величним був вигляд цієї істоти. Загадковий вісник зі світу, невидимого для людей і тварин. Голос ангела, здавалося, поєднував гуркіт всіх водоспадів землі і водночас був мелодійним, як спів птахів.

– О, нащадку ослиці Валаама, чи знаєш, що подвиги найбагатродніших скакунів зі стаєнь царя Соломона не зрівняються з тим, що зробив сьогодні ти? – запитав він.

– А що я такого зробив? – ослик зіщулювався зо страху.

– Ти зігрівав своїм диханням Того, Хто сам дарує всьому життя і дихання.

– Ні, пане Ангеле, – ослик намагався бути шанобливим. – Не жартуйте так, я лише намагався зігріти новонародженого сина своєї господині.

– За те, що ти зробив це, твій син поведе Царя царів по дорозі в Єрусалим! – урочисто проголосив ангел.

– Тепер я точно знаю, що ви жартуете. Де це бачено, щоб царі їздили на ослах! Ім годиться сидіти на породистих скакунах. Ні, не віслюкам возити на собі царів.

– А кого ж ти віз до Вифлеєму, нерозумний ослику! Невже ти не знаєш, що народжене сьогодні Немовля – Цар юдейський!

Якби не сіра шкура, можна було б побачити, як ослик почервонів. Ні-ні, зовсім не тому, що ангел назвав його нерозумним. Просто він раптом зрозумів, що сьогодні вночі збулося пророцтво яке чула ослиця Валаама від свого господаря в прадавні часи: «Бачу Його, але нині ще немає, дивлюся на Його, але не близько. Сходить зірка від Якова, і підіймається берло з Ізраїлю, і разить князів Моава та всіх синів Сифових. Едом буде під володінням, Сеїр буде під володінням ворогів своїх, а Ізраїль явить силу свою».

Ангел зник так само раптово, як і з'явився, а ослик все стояв і стояв, дивлячись у небо. Думки в його голові не встигали за почуттями в його серці. – Звичайно, – думав він, – тепер мені ясно, що сенс життя осла зовсім не в дорозі; сенс життя в тому, кого він по цій дорозі везе.

«Ти попався до пастки з-за слів своїх уст, скоплений ти із-за слів своїх уст!» (Пр. 6:2).

«Смерть та життя у владі язика, хто ж кохає його, його плід поїдає» (Пр. 18:21).

«Хто стереже свої уста й свого язика, той душу свою зберігає від лиха» (Пр. 21:23).

У Біблії 3000 разів записано: «Він сказав» – мова йде і про Бога, і про чоловіка. І тільки 200 разів – «вона сказала». Виявляється, жінки в давнину говорили дуже мало. Часи змінилися. Нині всі ми щодня вимовляємо багато слів. І при цьому не завжди усвідомлюємо, що саме говоримо.

Наприклад, під час сварки кидаємося різними словами, а потім виправдовуємося, мовляв, а що я такого сказав, я правду казав. І в результаті цієї «правди» люди роками не розмовляють.

Насправді слова мають велике значення. Сказав цар слово – і почалася війна. Сказав начальник – і вас взяли або ж не взяли на роботу.

Так само велике значення мають слова мами. І що цікаво: коли діти маленькі, мами просять їх говорити, а коли діти підростають, мами просять їх замовкнути.

Ми починаємо говорити приблизно з двох років, і говоримо багато. Одна з ознак смерті людини – вона перестає розмовляти. Ми промовляємо мільйони слів, проте мало хто замислюється, що слова формують долю людини.

Слова, які ти вимовляєш, формують твою долю

У 1937 році мого віруючого дядька викликав на допит співробітник КДБ. І запитав, чи здогадується дядько, що вони можуть з віруючими зробити. Дядько не подумавши сказав: «Була б людина, а інше ви знайдете». І отримав 10 років таборів. Правда, Бог зберіг його в тих таборах, бо дядько був вірний Богові.

А мій дідусь за запитання, чи приймають у колгосп віруючих, отримав три роки тюрми. Він тільки сказав – і крутий поворот долі. Тому що слова відіграють величезне значення в житті людини.

Зауважте, скільки сварок, скільки скандалів, скільки розлучень починалися зі слів. Безліч щасливих людей стали нещасними тільки тому, що біль образ вони втілювали у слова.

Це духовний закон: твоє слово впливає на твою долю, на твою сім'ю, на життя твоїх дітей. Скільки лагідних слів утворюють нові сім'ї, скільки теплих слів роблять друзів з ворогів. Навіть тон, яким ми промовляємо, має велике значення. Всього два слова – «іди сюди» можна промовити з 30-ма відтінками голосу. Два прості слова – а яким різним буде їх вплив залежно від тону...

Слово має силу

«Так само й язик, малий член, але хвалиться вельми! Ось маленький огонь, а запалює величезного ліса! І язик то огонь. Як світ неправоти, поставлений так поміж нашими членами, язик сквернить усе тіло, запалює круг життя, і сам запалюється від геєни. Бо всяка природа звірів і птахок, гадів і морських потвор приборкується, і приборкана буде природою людською, та не може ніхто із людей язика вгамувати, він злі безупинне, він повний отрути смертельно! Ним ми благословляємо Бога й Отця і ним проклинаємо людей, що створені на Божу подобу. Із тих самих уст виходить благословення й прокляття. Не повинно, брати мої, щоб так це було!» (Як. 3:5-10).

Святий апостол Яків пише своє повчання віруючим людям, новоізраїльтянам євреям. Вони були розсіяні по всій Римській імперії, вони щойно увірували і були духовними немовлятами. Так, вони спасенні, вони уклали заповіт з Богом, вони радіють в Бозі. Але була в них проблема. І апостол говорить, мовляв, погляньте, що ви робите: ви відвідуєте богослужіння, ви благословляєте Бога, славите Його в молитвах, а що робите, коли приходите випробування, коли вас дехто не розуміє, не сприймає? Тоді відбувається ось що: «Язик запалює... і сам запалюється від геєни».

Ви любите Бога, але коли починається непорозуміння, ви говорите недопустимі речі. Одним і тим самим язиком ви благословляєте Бога і проклинаєте людину. Виявляється, язик може бути бичем, гострою стрілою.

Соломон казав: «Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи». У сім'ї, на роботі, у церкві язик спричиняє багато проблем. Одна дружина під час сильної сварки сказала чоловіку (зазвичай у таких ситуаціях ми не вибираємо слів, нам хочеться дошкулити співбесіднику): «Очі б мої тебе не бачили». Він пішов на роботу і загинув. Після похорону в серці цієї жінки виникло жальне почуття провини. Своїми словами вона занапастила чоловіка.

Виявляється, диявол діє наступним чином: спочатку вводить у гріх, а коли ми згрішили, викликає жальне відчуття провини,

подругу. У під'їзді дому, де жила подруга, їй зустрівся якийсь чоловік. Він пильно глянув на неї і сказав: «Ти дуже гарна, а вдома, напевно, така ж кобра, як і інші». Він вже нажився зі своєю дружиною, він вже не вірить в жіночу лагідність. Не вірить, що жінка може бути ласкавою, ніжною, благочестивою вдома. До речі, так само мало жінок вірять в чоловічу вірність і ніжність.

Алкоголіків, блудників і блудниць зазвичай дисциплінують, вилучаючи з громади. Але жодного лукавого ще не виключили, жодного пихатого. Однак написано, що

СИЛА СЛОВА

Віктор
КУРИЛЕНКО

мовляв, ти нікчемна християнка, нікчемна людина. Що з того, що ти ходиш до церкви.

Тому-то святий апостол Павло каже: «Нехай жодне слово гниле не виходить із уст ваших, але тільки таке, що добре на потрібне збудування, щоб воно подало благодать тим, хто чує» (Еф. 4:29).

Цю церкву заснував сам Павло. Вона була хрещена Духом Святим, у ній було пророче служіння (Дії 19:2-6), діяли дари Духа Святого, а Павло пише: «Усяке подратування, і гнів, і лютість, і крик, і лайка нехай буде взято від вас разом із усякою злобою» (Еф. 4:31). І до цієї ж церкви (Еф. 5:4) він говорить, що серед віруючих людей не має бути ніякого злослів'я.

Цікаво – люди хрещені Духом Святим, говорять іншими мовами, пророкують... А Павло каже: «Це чудово, що Господь зійшов на вас через Духа Святого, що ви спасенні. Але повинні бути більш вагомими зміни у вашому характері. Треба позбутися всякого подратування, і лютості, і крику». А для цього потрібна сила волі.

Для зміни слів потрібна сила волі

Щоб звільнитися від звички кричати, недостатньо молитися, прохаючи Господа зробити так, щоб ви більше не кричали. Одна жінка з гіркотою говорила: «Я вісім років молилася і постила, щоб Господь змінив мене, щоб я стала тихою і спокійною. Усе марно – як кричала, так і кричу». Але ж написано: «Усяке подратування, і гнів, і лютість, і крик, і лайка нехай буде взято від вас...» Молитва – це дуже добре, але вона не допоможе, якщо людина сама не прийме рішення: «Я не буду верескати, не буду викрикувати, не буду підвищувати голос, не буду вимовляти злі слова...»

Ми вийшли з цього світу, але світські звички не вийшли з нас. Саме в цьому і полягає проблема. Бог по благодаті пробачає гріхи, по благодаті хрестить Духом Святим, дає вічне життя, дар праведності.

А що треба здобути силою? Треба багато молитися і застосовувати силу волі, щоб почалися зміни в характері. Скільки в нас безвольних християн, скільки людей, не готових до боротьби з собою. Скільки людей прийшли в церкву, отримали прощення, були хрещені Духом Святим, прийняли водне хрещення і заспокоїлися. І в цьому проблема. Безвольні християни наповнюють наші церкви. Вони не бояться Бога і хоча відвідують церкву, ведуть окреме життя поза церквою.

Нам треба пильнувати за тим, які слова ми вимовляємо, адже написано: «Смерть та життя у владі язика». Наша доля кується нашими ж словами.

Перевірка на справжність

Справжні ми тоді, коли нас ніхто не бачить. У церкві чи на людях ми зазвичай не справжні, ми намагаємось справити гарне враження. Ніхто не буде поводитися в церкві так, як вдома. От удома, у випробуванні, ми справжні. І тільки там можна побачити наш справжній характер, те, наскільки ми християни.

Одна дівчина пішла відвідати свою

горда людина не ввійде в Царство Боже, і той, у кого лукаві уста, не буде стояти перед престолом Господнім.

Ця проблема стародавня. У Книзі пророка Єремії читаємо: «Один одного зводить, і правди не кажуть, привчили свого язика говорити неправду, помучилися, лихо чинячи! Серед оман твоє проживання, через оману не хочуть пізнати Мене, говорить Господь... Їхній язик смертоносна стріла, він оману говорить: устами своїми говорить із ближнім про мир, а в нутрі своєму кладе свою засідку...» (Єр. 9:5-6, 8). Тут мова йде про сучасників Єремії (він жив 26 століть тому). Минули віки, а проблема залишилася.

Помирав один чоловік. Зрозумівши, що смерть близько, він зібрав своїх ближніх і почав каятися: «На тебе я зводив наклепи в церкві, проти тебе я налаштував людей, твоїх дітей злословив, і це я видав іншим твою таємницю... Простіть мені».

Дехто з благоговінням очікує смерті, а дехто зі смертельною тривогою. Усі ми померемо. Тож живімо так, щоб, коли прийде смерть, ми зустріли її, як зустрічали святі. Я хотів би померти при свідомості, з любов'ю до Бога і до людей.

У Книзі пророка Малахії знаходимо дуже цікаві слова: «Закон правди в устах його був, і не знайшлась на губах його кривда, у мирі й простоті ходив він зо Мною, і багато кого відвернув від вини» (Мал. 2:6). Це зовсім інша смерть, зовсім інший підхід до переходу в вічне життя.

Треба прожити так, щоб нікому на нашому похороні не довелося обманювати, говорячи гарні слова, коли всі і так знають правду.

Сила слів прокляття

Часто люди, не усвідомлюючи значення сили слова, проклинають своїми словами самих же себе. Одна жінка сперсеред прокляла своє життя, виявивши, що знов завагітніла. Коли дитина народилася, мати її полюбила і вже не уявляла свого життя без неї. А син виріс таким, що мама вмивається слізьми. І не розуміє, що сама винна у своїй біді. Треба відректися від тих слів, бо слова мають силу.

Життя і смерть у владі язика. Люди звикли говорити абищо, абики, абики, не усвідомлюючи, що слова мають наслідки, особливо коли це слова людей, які мають над тобою владу, наприклад, батьків або чоловіка. Скільки дітей в сім'ях обзивають, принижують. І не розуміють батьки, що прийде час, коли ці слова почнуть діяти.

Наш шлях на землі може бути благословенним, а може бути тернистим, тому що ми у своєму нерозумі зробили все, щоб наше життя було надміру гірким.

Прокляття матері може переслідувати дочку все життя, погрози батька залишити сім'ю, коли діти виростуть, можуть не лише здійснитися, а й спонукати синів чинити так само. Батьки повинні усвідомлювати, що на них лежить відповідальність за виховання дітей, саме батько виховує дітей.

Прокляття – давня зброя. Її використовували споконвіку. Ще стародавній цар Балак просить Валаама проклясти Ізраїль, чудово усвідомлюючи наслідки дії цих слів. Голяф у двобої з Давидом використовує прокляття. Наші невіруючі сучасники ходять до ворожок, намагаючись навести прокляття на своїх ворогів, щоб їх знищити. Та і в Бога є слова як благословення, так і прокляття.

«Та станеться, коли ти не будеш слухатися голосу Господа, Бога свого, щоб додержувати виконання всіх Його заповідей та постанов Його, що я сьогодні наказую тобі, то прийдуть на тебе всі оці прокляття, і досягнуть тебе» (Повторення Закону 28:15).

Зауважте: у 28-му розділі Книги Повторення Закону 15 віршів – це слова благословення і більш ніж 40 віршів – слова прокляття.

Бог часто попереджав про наслідки вживання слів. Згадаймо п'яту заповідь: «Шануй свого батька та матір, щоб добре велося тобі, і щоб ти був на землі довголітній!». Це слова Божі. Хочеш мати благословення – шануй батьків, не хочеш мати благословення – не шануй.

Наступний приклад: Господь звертається до Авраама, даючи обітницю: «І народом великим тебе Я вчиню, і поблагословлю Я тебе, і звеличу імення твоє, і будеш ти благословенням. І поблагословлю, хто тебе благословить, хто ж тебе проклинає, того прокляну» (Бут. 12:2-3).

Один віруючий чоловік дотримувався всіх Божих постанов, крім однієї – злословив євреїв, наговорював на них, ну, не любив він їх. Але Боже слово непорушне. І, як наслідок, – усі його діти пішли хибними дорогами. Те, що написано в Біблії, – правда. Якщо хочете бути благословеними – благословляйте. У цьому світі є дві групи людей, яких не можна чіпати: Церква, тому що вона Невіста Христа, і євреї, тому що вони народ Божий. Інших також не варто зачіпати...

Як навчитися благословляти

Що ж робити, щоб слова завжди несли благословення. Насамперед, не виправдовувати своє бездумне базікання, не перекладати провини на інших, а покаятися.

Що таке покаяння? «Хай безбожний покине дорогу свою, а крутий – свої задуми». Це і є покаяння. Покаяння – це коли ми змінюємо ситуацію, міняємо помисли, відмовляємося вимовляти лихі слова.

Святий апостол Петро звертається до наших сердець: «... хто хоче любити життя та бачити добрі дні, нехай здержить свого язика від лихого, а уста свої від говорення підступу» (1 Петра 3:10).

Язик треба стримувати, як би не притискали обставини. Можна постигти і молитися, однак проблема залишиться. Але якщо стримувати язика, постигти і молитися – прийде результат. Ще написано відкрити всіляку неправду. Щоб це зробити, потрібно вирішити припинити обманувати і говорити тільки правду.

Святий апостол Павло писав: «Ви ще не змагались до крові...» Так-от, потрібно змагатися до крові, залучати всю свою волю в боротьбі за стримання язика. І в процесі боротьби відбудуться зміни в житті.

Давид казав: «Розпалювало серце моє у моєму нутрі, палає огонь від мого роздумування... Я став говорити...» (Пс. 39:3). Це принцип. Якщо Дух Святий сходить на людину, Він дає думку, потім запалює серце, і людина починає говорити від Духа Святого. Цей принцип: думка – серце – слово діє і у злі. Людина, переповнена Духом Святим, говорить лагідні слова, а переповнена злом – лихі.

Кожен серйозний християнин, кожен народжений згори розуміє, що «дух бажає супротивного плоті, плоть бажає супротивного духу, і тому вони один одному противляться». Всередині людини триває війна між відродженим духом, який прагне до Бога, і давньою природою, яка зотліває у звабливих пожадливостях. Наша гріхозна натура, гріхове «єго», яке не пройшло розп'яття, завжди буде в конфлікті з оточенням.

Найскладніше в християнстві – розп'яття давньої природи, наше егоїстичне «єго» має бути розп'яте: «... знаючи те, що

наш давній чоловік розп'ятий із Ним, щоб знищилось тіло гріхове, щоб не бути нам більше рабами гріха» (Рим. 6:6).

Всередині нас діє фабрика гріха, ця гріхозна натура, цей характер, який ми успадкували від батьків. З одного боку, ми це маємо стримувати зусиллями волі, боротися до крові, але з другого – це вирішується актом віри. Христос взяв на Себе наші гріхи, і через віру в це ми отримуємо відпущення гріхів. Кров Ісуса Христа очищує від усякого гріха. Христос взяв на Себе всі наші прокляття, і коли ми це усвідомлюємо, коли зрікаємось прокляття, визнаючи, що Він став клятвою за нас, ми отримуємо благословення. І давня наша природа, наш характер розп'яті з Христом, «знищилось тіло гріхове».

«Ті, хто Христові, розп'яли плоть з пожадливостями і похотями». Це боліщий процес, немовлята це не розуміють, це приходить з роками, приходить, коли ми розмірковуємо, чому християнство багатом не приносить радості. Чи можете ви сказати, що ваша віра діє любов'ю? Це і є вершина християнства: розп'яття давньої людини і віра, яка діє любов'ю. Це і є християнська зрілість.

Сила благословення

У давнину знали силу благословення. «І вони поблагословили Ребекку і сказали до неї: Ти наша сестра, будь матір'ю для тисячі десятків тисяч, і нехай нащадки твої внаслідують брами твоїх ворогів» (Бут. 24:60). Начебто нічого не робили, тільки слова промовляли, а виявляється, ці слова формують долю.

Яків, одягнений в одяг старшого брата Ісава, несе незрочому батьку їжу. І що робить батько? «... І поцілував (Яків) його. А той понюхав запах вбрання його, і поблагословив його, та й сказав: Дивись, запах сина мого немов запах поля, що його Господь благословив! І хай Бог тобі дасть з рости Неба, і з ситости землі, і збіжжя багато й вина молодого! Нехай тобі служать народи, і народи нехай тобі кланяються! Будь паном для братів своїх, і нехай тобі кланяються сини матері твоєї. Хто тебе проклинає проклятий, а хто поблагословить тебе благословенний!» (Бут. 27:27-29).

Ця думка тричі повторюється в Книзі Буття. Яків у старості благословив фараона, і, що цікаво, благословив кожного свого сина: «Оце всі дванадцять племен Ізраїлевих, і те, що говорив їм батько їх. І він поблагословив їх, кожного за благословенням його поблагословив їх» (Бут. 49:28).

Діти бувають різні. Згадайте Рувима (хто знає Біблію, той знає, що зробив Рувим), згадайте братів, які продали Йосипа і обманули свого батька, сказавши, що його пошматували звірі. І Яків жодного зі своїх 12 непростих дітей не прокляв, усіх благословив.

Батьки, це урок для нас. Якщо ми бажемо бачити своїх дітей щасливими, успішними, благословляймо їх.

Євреї – геніальна нація. Історія з 17-го розділу Книги Суддів – це одне тому підтвердження. В якійсь єврейській вкрали 16 кг срібла, і вона прокляла злодія. Син, довідавшись про це, зізнався, що це він вкрав срібло. І що зробила та жінка? «І сказала мати його: благословенний син мій у Господа!» Вона знала, що смерть та життя у владі язика, розуміла, що слова матері відіграють величезне значення. І нам це так само потрібно розуміти.

Святий апостол Петро тричі відрікся від Ісуса Христа. І після воскресіння Ісус тричі перепитує Петра: «Симоне, сину Йонин, чи ти любиш мене більше цих? Той каже йому: Так, Господи, відаєш Ти, що кохаю Тебе! Промовляє йому: Паси агнята Мої. І говорить йому Він удруге: Симоне, сину Йонин, чи ти любиш Мене? Той каже йому: Так, Господи, відаєш Ти, що кохаю Тебе! Промовляє йому: Паси вівці Мої! Утретє Він каже йому: Симоне, сину Йонин, чи кохаєш Мене? Засмутився Петро, що спитав його втретє: Чи кохаєш Мене? І він каже йому: Ти все відаєш, Господи, відаєш Ти, що кохаю Тебе! Промовляє до нього Ісус: Паси вівці Мої!». Тричі відрікався і тричі казав: «Я люблю Тебе».

Тому якщо ми говорили лихі слова на адресу дружини, чоловіка чи дітей, необхідно каятися і благословляти їх. Якщо ми хочемо бути благословеними, ми будемо благословляти інших. Христос сказав: «Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме щоденно свого хреста, та й за Мною йде» (Лк. 9:23). Цей шлях ми здолаємо силою Того, хто полюбить нас, якщо твердо вирішимо йти за Ісусом.

Багатом відоме життя апостола Павла, колись Савла, переслідувача Церкви. Його навернення до Господа супроводжувалося надзвичайними проявами божественних дій — такими, як раптове світло з неба і чіткий голос Самого Господа. І все ж навернення будь-якої людини мало чим відрізняється від навернення Савла. Чудо відродження — це божественне чудо. І сам апостол так свідчить про своє навернення: «Але я тому був помилюваний, щоб Ісус Христос на першій мені показав усе довготерпіння, для прикладу тим, що мають увірувати в Нього на вічне життя» (1 Тим. 1:16).

Дізнавшись, Хто з'явився йому, Савл відразу запитує в Ісуса, що йому робити. У цьому питанні виявлено бажання, якого раніше він не мав. Раніше цей чоловік переслідував Христа, а тепер він хоче служити Йому. Це питання — ознака новонародженої душі. Зустрівшись одного разу з Господом на своїй життєвій дорозі, кожна щира душа задумується, що робити далі.

«Уставай та йди до Дамаску, а там тобі скажуть про все, що тобі призначено робити» (Дії 22:10). І з цієї миті Павло робить свої перші кроки віри, йдучи за Христом. Він більше не бачить Христа, не чує Його голосу. Тепер йому треба встати і йти. Пізніше йому буде сказано, що він повинен робити. Такий закон віри. Крок за кроком Господь вказує, що робити далі.

Як часто нам хочеться дізнатися, що очікує нас хоча би до кінця року. Але що говорить Слово Боже тим, хто береться самостійно планувати майбутнє, не рахуючись із часом, який визначає Бог? «Ану тепер ви, що говорите: «Сьогодні чи завтра ми підемо у те чи те місто і там рік проживемо та будемо торгувати й заробляти», ви, що не відаєте, що трапиться завтра, — яке ваше життя? Бо це пара, що на хвилику з'являється, а потім зникає!.. Замість того, щоб вам говорити: «Як схоче Господь та будемо живі, то зробимо це або те» (Як. 4:13-15).

Віра рахується з волею Божою

Віра ніколи не вказує Богові, як Він повинен здійснити Свою волю. Наша спільна проблема полягає в тому, що ми маємо свою власну думку щодо того, як і яким чином Бог може здійснювати Свою волю щодо нас. Нам хочеться знати, що робити. Господи, чому Ти не скажеш?

Коли в тремтінні і жаху Савл запитав: «Що я, Господи, маю робити?», Господь сказав йому: «Уставай та йди до Дамаску, а там тобі скажуть про все, що тобі призначено робити» (Дії 22:10). «Але, Господи, як я піду? Ти бачиш, що я сліпий. Зціли мене, і тоді я знайду дорогу в Дамаск». Але замість цього, замість Господнього чуда зцілення хтось бере Павла за руку і веде в Дамаск. В 11-му вірші сказано: «А від ясної світла того невидимим я став... І присутні зо мною за руку мене повели, і до Дамаску прибув я». Чия це була рука, що привела Павла в назначене місце? Людська рука? І так, і ні. «Я, Господь, покликав Тебе в справедливості, і буди міцно тримати за руки Тебе, і Тебе берегтиму...» (Іс. 42:6).

Рука, яку ти відчуваєш і яку бачиш — це людська рука. І часом тобі не дуже подобається доторк цієї руки. Ти віддаєш перевагу ніжнішій і ласкавішій руці. Рука ж, яка зараз тебе веде, надто груба, жорстка, вона безжально стискає твої пальці, позбавляючи свободи дій.

Пам'ятаєте, що Христос сказав Петрові після того, як відновив свого учня, що був зрікся Його: «Поправді, поправді кажу Я тобі: Коли був ти молодий, то ти сам підперізувався і ходив, куди ти бажав. А коли постарієш — своєю рукою простягнеш, і інший тебе підпереже, і поведе, куди не захочеш» (Ів. 21:18). Так, як написано: «Від Господа кроки людини побожної ставляться міцно, і Він любить дорогу її; коли ж упаде, то не буде покинена, бо руку її підпірає Господь» (Пс. 37:23-24). Окрім

Чудо навернення

«А тепер чого гаєшся? Уставай й охристися, і обмий гріхи свої, прикликавши Імення Його!» (Дії 22:16).

відчутної руки людини, Савла вела в Дамаск рука Господня.

Бог знає дорогу, Він ніжно підтримує тебе за руку. Він проведе тебе, як добрий пастир, який веде свою овечку на запашні луки, хоча й доведеться проходити долиною сліз і випробувань. Наш добрий Пастир тримає нас за руку. Ось чому ми ні в чому не відчуватимемо потреби.

Перші кроки віри

Привівши нас до нашого Дамаска, Господь вже нагледів для нас Ананію, чоловіка Божого, який скаже все, що нам треба знати. Зауважте також, що найчастіше Бог використовує немичне, щоб принизити знатне. Бог не доручив жодному з апостолів передати Своє слово Савлу-тарсянину. Ні! Бог доручив це служіння одному з найскромніших слуг Своїх, якомусь Ананії, мужу благочестивому. Ананія очікував Савла і передав йому слово Господнє. Господь вибрав його, щоб він помолився над Савлом і сказав йому: «Стань видючий!».

Воістину наскільки дороги Божі вищі за нас! Чому Господь Сам не оздоровив Савла відразу ж після того, як той був осліплений світлом з неба? Тому що Він хотів дати Савлу перші уроки віри. І ці перші кроки віри привели його в Дамаск, у дім чоловіка Божого, якому було доручено передати Савлу перші інструкції про початки дороги Господньої.

Спочатку — Бог

І ось що було сказано Савлу: «Бог отців наших вибрав тебе...» Це перша істина, яку ми повинні засвоїти. Вона повинна стати основою нашої віри, її наріжним каменем. Спочатку Бог! Не я вибрав Бога, не я шукав Його, не я бажав Бога. Ні! Ми були мертві для Бога, відокремлені від Нього. Ми були без Бога і без надії. Але Бог, розуміючи безнадійність нашого становища, взяв на Себе ініціативу, щоб спасти нас. «І нас, що мертві були через прогріхи, оживив разом із Христом... і разом із Ним воскресив... Бо спасенні ви благодаттю через віру, а це не від вас, то — дар Божий» (Еф. 2:5-8). Притому наше спасіння Бог передбачив відвіку! «Бог отців наших вибрав тебе, щоб ти волю Його зрозумів і щоб бачив ти Праведника, і почув голос із уст Його».

Найголовніше і найперше — пізнати волю Божу

А воля Бога в тому, щоб ніхто не загинув, але всі прийшли до покаяння, «щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16). Бог не бажає загиніти грішника. Він хоче, щоб всі мали життя вічне. І попри це Бог нікого не змушує прийняти Його спасіння.

Коли ізраїльський народ, згрішивши проти Бога і проти Мойсея, почав нарікати, що, мовляв, Бог вивів їх з Єгипту, щоб вони загинули в пустині, Господь послав отруйних змій. Коли ж ізраїльтяни усвідомили свій гріх і впокорилися перед Богом, Господь звелів Мойсею зробити мідного змія і виставити його на жердині, щоб кожен вжалений, глянувши на змія, міг одержати миттєве зцілення. Вжаленому треба було зробити єдине — звернути свій погляд на мідного змія.

В Євангелії від Івана читаємо: «І як Мойсей підніс змія в пустині, так мусить піднесений бути й Син Людський, щоб кожен, хто вірує в Нього, мав вічне життя» (Ів. 3:14-15). Той, хто оком віри погляне на Ісуса, буде спасений.

«Зверніться до Мене, — говорить Господь, — й спасетесь, всі кінці землі, бо Я — Бог, і нема

більше іншого Бога!» (Іс. 45:22). Отже, спасіння простерто у всі кінці землі, але спасуться лише ті, хто звернеться до Господа Ісуса.

І далі що? Той, хто оком віри погляне на Голгофу, побачить там розп'ятого Спасителя, Праведника, що вмирав за неправедних, і почує Його голос: «Прощаються тобі гріхи твої!».

Пам'ятаєте сліпонародженого, якого зцілив Христос? Після того, як він був оздоровлений, Господь запитав у нього: «Чи віруєш ти в Сина Божого?». Оздоровлений запитав: «Хто ж то, Пане, такий, щоб я вірував у Нього?». «Промовив до нього Ісус: «І ти бачив Його, і Той, Хто говорить з тобою — то Він!». А він відказав: «Я вірую, Господи!». І вклонився Йому» (Ів. 9:36-38).

Хрещення — обов'язкове

Повернімося до Савла-тарсянина. Ананія сказав йому: «Бог отців наших вибрав тебе, щоб ти волю Його зрозумів, і щоб бачив ти Праведника, і почув голос із уст Його. Бо будеш ти свідком Йому перед усіма людьми про те, що ти бачив та чув! А тепер чого гаєшся? Уставай й охристися, і обмий гріхи свої, прикликавши Імення Його!» (Дії 22:14-16).

Як розуміти ці слова? Фундамент необхідно закріпити ще одною дуже важливою істиною — без зволікання прийняти хрещення. Ця вимога базується на словах Христа, сказаних перед тим, як Він вознісся із землі: «Ідьте по цілому світові та всьому створінню Євангелію проповідуйте! Хто увірує й охреститься — буде спасений, а хто не ввірує — засуджений буде» (Мр. 16:15-16).

З іншого тексту Писання дізнаємося, що в день П'ятидесятниці ті, що прийняли проповідь Петра, хрестилися, і «пристало до них того дня душ тисяч зо три» (Дії 2:41). Однак само собою хрещення нічого не додає до нашого спасіння. Лише кров Ісуса Христа може очистити і обмити нас від гріха.

«Обмий гріхи свої» — це означає: прийди і стань під струмись крові Агнца Божого. Ні води Йордану, ні води купальні Віфезди чи Сілоаму не можуть обмити жодного гріха. Але коли людина приходить до струмка святої крові Христової, тоді якщо гріхи її будуть навіть «як кармазин — то стануть білі, мов сніг; якщо будуть червоні, немов багрянця, — то стануть мов вовна вони!» (Іс. 1:18). Це обітниця Слова Божого.

Кров'ю Ісуса Христа будуть змиті всяка пляма, всякий злочин, всякий гріх. Господь говорить: «Я їх не згадаю більше». Слава й подяка Йому!

Водне хрещення — це символ обмиття гріха, символ занурення в джерело крові Христової. Самі по собі ні вода, ні хрещення, ні слюзи грішника не зможуть змити жодного гріха. Тільки свята кров Ісуса змиває гріх людський.

«А тепер чого гаєшся? Уставай й охристися, і обмий гріхи свої, прикликавши Імення Його!». Спасіння неможливе, якщо людина не прикличе Імення Ісуса. Слово Боже говорить: «Кожен, хто покличе Господнє Ім'я, той спасеться». «А Він (Ісус Христос) є перший від усього, і все Ним стоїть... Він початок, первороджений з мертвих, щоб у всьому Він мав первенство. Бо вгодно було, щоб у Ним перебувала вся повнота і щоб Ним поєднати з Собою все, примиривши кров'ю хреста Його, через Нього, чи то земне, чи то небесне. І вас, що були колись відчужені й вороги думкою в злих учинках, тепер же примирив смертю в людській тілі Його, щоб учинити вас святыми, і непорочними, і неповинними перед Собою» (Кол. 1:17-22).

Усе це стало можливим завдяки тому, що на

Голгофському хресті була пролита кров Господа Ісуса. Тільки в цьому джерелі людина може змити гріх і нечистоту.

Дорогий читачу! Якщо ви шукаєте милості, ідіть до Ісуса. Покличте Ім'я Його. Не зволікайте, не відкладайте, зробіть це зараз!

Так вчинив Савл і був спасений, прощений, омийтий кров'ю вічного заповіту, хрещений і настановлений в початках вчення Христового. І що ж далі робить Савл? Він повертається з Дамаска в Єрусалим. Для чого? Щоб помолитися в храмі. «І сталося, як вернувся я в Єрусалим і молився у храмі, то в захоплення впав я і побачив Його...» (Дії 22:17-18).

Що спонукало Павла повернутися в Єрусалим? Йому було сказано: «... будеш ти свідком Йому перед усіма людьми про те, що ти бачив та чув!». Він прагне розповісти про те, що звершив у його житті Христос. Це ознака справжнього навернення.

«Моїми ви свідками будете»

«Моїми ви свідками будете, — сказав Христос, — в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі» (Дії 1:8). Павло молився і хотів почути конкретні повеління Господа. Він міркував логічно: кому він може свідчити про Христа, як не своїм братам, юдеям. Адже Христос — їх Месія. Юдеї повинні почути про Нього. Притому Павло мав ще один сильний аргумент, щоб серед свого народу засвідчити про Ісуса. «Самі вони, Господи, знають, що я до в'язниць садовив та бив по синагогах отих, хто вірував у Тебе. А коли лилася кров Твого свідка Степана, то сам я стояв та вбивство його похваляв, і одержував від його сторожів» (Дії 22:19-20). Інакше кажучи, якщо такий ревний переслідувач християн, як він, став переконаним послідовником Христа, то вони напевне переконаються, що Ісус Назарянин насправді їх обіцяний Месія, і приймуть Його. Павло всім серцем бажав цього! «Браття, бажання мого серця й молитва до Бога за Ізраїля на спасіння... маю велику скорботу й невпинну муку для серця свого! Бо я бажав би сам бути відлучений від Христа замість братів моїх, рідних мені тілом: вони ізраїльтяни...» (Рим. 10:1; 9:2-4).

Це говорить місіонерське серце. Але остаточне рішення — за Господом. Він скаже, де, хто і коли повинен зробити те чи інше, Він — Пан жнив. Ми діємо в Його планах, а вони не завжди збігаються з нашими.

І коли Павло молився в Єрусалимському храмі, він побачив Господа. Котрий сказав йому: «Поспіши і піди хутчіз з Єрусалиму, бо не приймуть свідчення твого про Мене» (Дії 22:18).

Господь зачинає двері в Єрусалим для Павла. У Господа Свій план для нього: «Поспіши і піди хутчіз з Єрусалиму... Іди, бо пошлю Я далеко тебе, — до поган!» Ось Мій план. Моє бажання, щоб спасіння, яке Я звершив на Голгофському хресті, пізнали всі народи і прославили Ім'я Моє по всій землі!

Яке твоє ставлення до Божого плану місіонерства? Чи бачиш ти в цьому своє покликання? А чи тобі здається, що ти маєш вибір: хочеш — будеш свідчити, не хочеш — не будеш.

«Випробовуйте самих себе, чи ви в вірі, пізнавайте самих себе. Хіба ви не знаєте самих себе, що Ісус Христос у вас? Хіба тільки що ви не такі, якими мали б бути» (2 Кор. 13:5).

Це найсерйозніше питання з усіх, що стоять перед дитиною Божою. Місіонерство і спасительна жертва Ісуса Христа — це центральні, основні теми Біблії. Відкуплення породило потребу в місіонерстві. Заберіть відкуплення — і місіонерство не буде нічого коштувати. Ці дві істини невіддільні одна від одної.

А яке ваше ставлення до діла відкуплення, яке звершив Христос заради вас? Він пролив Свою святую кров, щоб відкупити вас, простити вам, очистити від всякого гріха. Він спас вас від смерті за ваш гріх! Не гайтеся! Спішіть до Ісуса. Покличте Його Ім'я. І Він дарує вам спасіння! Не відкладайте це рішення на майбутнє. Це божевілля! Прийміть спасіння Христове, поки чуєте Його залик: «Хто до Мене приходить, Я не вижену геть» (Ів. 6:37).

Померти і жити знову

«Ми, що вмерли для гріха...» (Рим. 6:2).

«І живу вже не я, а Христос проживає в мені» (Гал. 2:20).

У п'ятирічному віці мене всиновили. Усе, що я знав перед всиновленням, — своє ім'я та ім'я матері. Мене звали Даглас Райс. Нічого більше з перших п'яти років свого життя я не пам'ятаю. Швидше за все, це було погане життя. Знаю, що мама мене не хотіла. Разом із зведеним братом ми жили в одних віруючих людей. Господина того дому розповіла пастору про те, що мені вже п'ять років і що коли мене хтось не всиновить, то мене віддадуть в римо-католицький притулок (усі розуміли, що це не дуже добре місце).

Пастор знав одну сім'ю з церкви, в якій не було дітей. Він запитав, чи не хочуть вони всиновити хлопчика. Ті погодилися. І коли мені минуло п'ять років, я помер. Ми поїхали в мерію Філадельфії. Пам'ятаю, там був суд, я сидів на лавці підсудних, мені задавали запитання. Головне з них — чи хочу я жити з новою сім'єю, а чи волів би повернутися туди, де був раніше. Відповідь була очевидна: я не хотів повертатися в старе життя. І тоді юридично я помер.

Вони взяли всі мої документи і «поховали» їх у підвалах адміністрації. Мій «гріб» має 12 поверхів і називається «мерія Філадельфії». Відтоді Дагласа Райса більше не існує. Є тільки Білл Лоуренс!

У мене появилися мама й тато, дідусь і бабуся, і навіть прадідусь і племінники. Це ціле нове життя. Я помер і воскрес.

Те саме сталося і з вами. Раніше ви були грішниками, сиротами без надії, без майбутнього, без перспектив. І вас всиновили. Ісус дав вам нові імена. Дав нову сутність. Нове життя. Дав нову сім'ю, нове прекрасне майбутнє.

Ось так можна померти і жити знову. Слава за це Ісусу!

Теракт у Багдаді

У Багдаді 25 грудня вибухнула бомба, закладена в автомобіль, що був припаркований біля церкви в християнському районі Багдада. Вибух стався у той момент, коли віряни виходили з храму.

Незадовго до цього вибуху на розташованому неподалік ринку вибухнули інші дві бомби. У результаті загинули десять людей. За словами представника поліції, саме звуки перших двох вибухів спонукали парафіян покинути церкву. В результаті терактів постраждали 52 людини. Поки що відповідальність за вибухи ніхто на себе не взяв.

Нагадаємо, три роки тому угруповання «Ісламська Країна Ірак» погрозувала влаштувати на Різдво різанину християн. Тоді більшість християн під час свят ховались по домівках. За два місяці до тодішніх погроз це угруповання вчинило замах на сирійську католицьку святиню в Багдаді, а потім провело серію атак на християнські будинки. В цілому загинули понад 50 християн.

На тлі безперервного насильства проти християн, яке забирало все нові і нові життя, влада звела триметрові стіни навколо християнських храмів у Багдаді і Мосулі.

На початку 2000-х років християнське населення Іраку становило близько півтора мільйона осіб. Відтоді воно скоротилося втричі в результаті численних міжрелігійних конфліктів.

Чим страшне нарікання

Що таке нарікання? Тлумачний словник розкриває смисл цього слова як «незадоволення, висловлене в приглушеній формі, пошепки». Це досить точне визначення в контексті Писання.

Вперше з цим словом в Писанні ми зустрічаємось, коли ізраїльтяни почали ремствувати на Мойсея та Аарона (2 М. 16:5-12), через вбогість їхньої їжі при виході з Єгипту. Їх нарікання закінчилися відкритим виступом проти Мойсея та Аарона, яких вони безглуздо звинуватили в тому, що ті хочуть зморити їх голодом в пустині.

Мойсей та Аарон справедливо відповіли, що насправді бунтівники нарікають не на них, а на Бога, Котрий і виводив Ізраїль з Єгипту. А вони лише виконують Його волю.

Це так нагадує нас, сучасних людей. Ми буваємо незадоволені один одним. Але замість того, щоб діяти за Словом Божим: «А коли прогрієшся твій брат проти тебе, іди й йому викажи поміж тобою та ним самим; як тебе він послухає, — ти придбав свого брата» (Мт. 18:15) або молитися за кривдників, якщо не вистає можливість сказати їм про це, ми починаємо шукати одну причину. Фактично, ми готуємо змову, і таким чином рано чи пізно можемо спровокувати відкритий виступ проти тих, кого вважаємо винними. І хто знає, чи не виступимо ми в такому разі проти Самого Бога, як це було з ізраїльтянами. Адже так буває завжди, коли ми порушуємо Слово Боже.

Чому людина починає нарікати? Через зле серце і небажання змиритися з волею Божою. Адже в усьому є смисл. Написано, що все може сприяти нам на добро (Рим. 8:28).

Згадаймо історію з життя Давида. Коли його переслідував його син Авесалом, якийсь негідний чоловік на ім'я Шімї,

скориставшись ситуацією, кидав у нього каміння і проклинав його. Це був пік приниження Давида, і, відповідно до вимог закону, він міг би вбити того негідного чоловіка. Або хоча би звернутися з цим питанням до Бога. Але він не робить ні того, ні іншого. Він бачить в діях Шімї волю Бога і каже: «Може, зглянеться Господь над моєю бідою і поверне мені цього дня добром замість його прокляття» (2 Сам. 16:5-12). Ось таке серце, як у царя Давида, цінне перед Богом. До цього і нам треба прагнути.

Що про нарікання говорить Бог? У контексті всього Писання Бог розглядає ремствування як непокору, що веде до смерті. Навіть розквітлу палицю Аарона Бог звелів покласти в ковчег на знамення для непокірних, як знак того, що це Він вибрав Мойсея та Аарона — щоб люди не нарікали і не вмирили (5 М. 17). Виходить, нарікання веде до смерті.

Як боротися з наріканням? Тобто зі своїм незадоволенням, тими обставинами, в які нас ставить Бог? Точнісінько так само, як ми боремося з будь-яким гріхом — силою Господа Ісуса Христа, що полюбив нас аж до смерті хресної.

Якщо ми віддамо цю ситуацію в руки Господа, Він дасть нам силу витерпіти всі страждання, допоможе збагнути суть і сенс того, що з нами відбувається.

І ще одне. Нам треба навчитися дякувати Богові за всі випробування, бо це підтверджує наше синівство: «Мій сину, не хейти Господню кару і не знемагай, коли Він докоряє тобі. Бо Господь кого любить, того Він карає і б'є кожного сина, якого приймає! Коли терпите кару, то робить Бог вам, як синам» (Євр. 12:5-7).

Взагалі, звичка дякувати за все Богові допомагає уникнути нарікань, налаштовує душу на правильні роздуми і дії. Адже таким чином ми благословляємо обставини, в яких опинилися, стверджуючи, що в цій ситуації з нами Бог, що Він контролює все наше життя.

Сергій КИЯКІН.

Письменник і кінодраматург Михайло Димов з Риги запропонував учням російськомовних ризьких шкіл у віці від шести до десяти років задати Всевишньому найсуттєвіші запитання, попросити про найголовніше. І ось що написали діти.

- Чи може вистачити дитинства на все життя? **Марко, 1 клас.**
- Можливо, я можу Тобі чимось допомогти? **Світлана, 2 клас.**
- Квіти в Тебе вийшли кращими, ніж людина. **Галія, 4 клас.**
- Як мені жити, щоб всі на світі були щасливими? **Ліза, 2 клас.**
- Чому бідні просять милостиню біля церкви — щоб Ти знав, хто дає? **Іра, 2 клас.**
- На землі стільки бід і страждань для того, щоб людям не жаль було помирати? **Ігор, 4 клас.**
- А що, коли люди Тебе не люблять, а бояться? **Руслан, 2 клас.**
- Чому навесні, коли Ти запалюєш на небі зірки і дуєш на землю теплим вітром, а навколо тихо-тихо, мені хочеться плакати? **Ната, 2 клас.**
- Як помирає день? Від старості? **Левко, 3 клас.**
- Навіщо Ти зробив людину найголовнішою на землі? **Олег, 4 клас.**
- Це Ти послав дощ, щоб він напоїв спеку? **Рая, 4 клас.**
- Чому звірі раніше говорили, а нині не вміють? Ну, згадай, навіть змії розмовляв з Своєю. **Єва, 3 клас.**
- А ми не Твої іграшки? **Саша, 2 клас.**
- Чому багато людей такі несоначні? **Іра, 3 клас.**
- Чому, коли любиш, все подобається, навіть яєшня? **Степан, 2 клас.**
- Дорогий Боже, прошу Тебе, зроби так, щоб, починаючи від бабусі і закінчуючи слонами, всі були щасливі, ситі і взуті. **Тоня, 2 клас.**
- Що би я хотів попросити в Тебе? Та Ти Сам все знаєш. **Сашко, 4 клас.**
- Здивуй мене, Господи. **Артур, 3 клас.**
- Поверни моїх батьків у дитинство, я би з мамою дружив. **Ігор, 4 клас.**
- Нехай всі, на кого я подивлюся, усміхаються. **Тимко, 2 клас.**
- Я дуже хочу, щоб діти з притулків знайшли собі нових, затишних батьків. **Даринка, 4 клас.**
- Відкрій нам нас. **Володя, 4 клас.**
- Подаруй мені життя. **Стасик, 1 клас.**
- Нехай всі люди будуть щасливими, тоді вони не злі. **Василько, 4 клас.**
- Домовимось, Господи: я вірю

Устами дитини...

- в Тебе, Ти — в мене. **Ляля, 2 клас.**
- Мій тато працює моряком, нехай хвили будуть добрими до нього. **Катруся, 3 клас.**
- Навчи моїх ворогів прощати своїм ворогам. **Гера, 4 клас.**
- Я написав вірші. Я їх нікому не показував, але Тобі, Боже, покажу. Ось вони: Дорослі плачуть сльозами. Дорослі плачуть очима. Маленькі плачуть серцем. Маленькі плачуть життям. А якщо дорослий плаче, як маленький, отже, він і справді плаче. **Марко, 4 клас.**
- На батьківських зборах вчителька говорила про мене так багато доброго, ніби я помер. **Олаф, 3 клас.**
- Адже я кожної секундоочки поміраю! **Павлик, 1 клас.**
- Вчора в школі об'явили, що Ти є. Добридень. **Оленка, 3 клас.**
- Не бійся, Господи, я з Тобою! **Андрій, 1 клас.**
- Знаєш, а в деяких людей на серці віконниці. **Оля, 3 клас.**
- Можна мені не помирати, га? **Юля, 1 клас.**
- Старі — це втомлені діти. **Андрон, 4 клас.**
- Щоранку я ховаю вчорашній день. Адже він пішов від мене назавжди. **Аркадій, 3 клас.**
- Я гордий тим, що в мене є Ти. **Катруся, 2 клас.**
- Ми Тебе розуміємо світ-

- ліше, ніж дорослі? **Ігорчик, 2 клас.**
- Я ще маленька, вчуса в третьому класі, гріхів поки що нема, але збираюся. **Єва, 3 клас.**
- А не було з Тобою так: хто Тобі симпатичний, той не дивиться в Твій бік? **Оля, 3 клас.**
- Мама сказала, що я в сні плавав. Ти не пам'ятаєш, про що ми з Тобою говорили? **Ігорчик, 3 клас.**
- Якби Ти першою створив жінку, Тобі не довелося б морочитися з ребрами. **Володя, 4 клас.**
- Я дуже соромлю Тебе? **Стасик, 4 клас.**
- А можна, я буду іноді Тобі снитися? **Валера, 3 клас.**
- Якщо в мене щось болить, це означає, що Ти на мене сердитися? **Ігорчик, 4 клас.**
- Я попросила би розуму своїм батькам, адже вони мене зовсім не розуміють. **Надя, 3 клас.**
- За що ми старіємо? **Ілля, 3 клас.**
- Якою мовою говорять душі? **Рая, 4 клас.**
- З Тобою я пішов би у розвідку. **Сашко, 1 клас.**
- Тобі подобається те, що твориться на землі? **Андрій, 4 клас.**
- Хотілось би знати завчасно, що в Тебе намічено: ще один потоп чи земля згорить вогнем полум'ям? **Кирило, 4 клас.**

Часто можна почути, що справжні чоловіки перевелися. Частково з цим можна погодитися, але тільки частково. І перевелися вони не самі, перевели їх ми — суспільство, сім'я і не в останню чергу, на жаль, матері. Яким повинен був бути справжній чоловік у давнину, щоб він міг захистити, нагодувати свою сім'ю, здобути все необхідне для життя? Агресивним, жорстким, фізично сильним. Він всюди брав своє, поступаючись лише сильнішому. Вибору не було. Жінка повинна була беззаперечно коритися йому, тому що без чоловіка вона з дітьми була приречена на голодну смерть.

Нині жінки звично нарікають, що справжні лицарі перевелися. Судячи з того, що пишуть про лицарів історики і їх сучасники, хай Бог береже нас від зустрічі з ними. Грубі, жорстокі чоловіки, змушені самі здобувати собі на прожиток, а добровільно ніхто зі своїм майном не розлучався. З неприємним запахом, вошиві, даруйте, адже ванні туалети на привалах не було, як не було і можливості знімати щоденно лаштунки в походах. Практично всі хворіли на всілякі венеричні хвороби. Грубість, насильство і вбивство — ось що несли вони з собою.

Для того історичного періоду це було звичною практикою. Кожен знатний рід в Європі починався від таких лицарів, морських піратів чи розбійників. Люди, які не могли себе захистити, платили данину завойовникам або податки своїм захисникам.

А що ж у нас час? Християнські заповіді поставили в розряд недопустимих вчинків жорстокість, агресію, злодійство, грабежі, насильство — все те, чим промишляли «джентльмени удачі». І це повсюдно. Голлівуд показує нам сильних чоловіків, які захищають слабих, дають здачі кривдникам, але ті, хто живе в Америці, кажуть, що американський чоловік найбільше, що зробить в подібній ситуації, — це викличе поліцію.

Звичайно, бувають винятки, але небезпека опинитися в ролі відповідача на суді відбила бажання у законопослушних громадян заступатися за скривджених.

Проте агресивність чоловіка нікуди не зникла, і якщо він її якимось чином не позбувся, вона проявиться

Справжній чоловік

ся в сім'ї, там, де він, тобто чоловік, найсильніший і здачі йому не можуть дати. А найчастіше — ще й приховують такі факти. Бачите, жінці соромно, що чоловік її б'є. Йому не соромно бити жінку, а їй соромно.

Друге. Метою пропаганди і виховання за радянських часів було опустити чоловіка в сім'ї до стану підлеглості — всупереч тому, що написано в Євангелії: «Бо він образ і слава Бога» (1 Кор. 11:7). Влада, яка заперечує Бога, не могла залишити чоловіка на тій висоті, яку Творець передбачив для нього. А слова: «Не створений бо чоловік ради жінки, але жінка ради чоловіка» драгували, як червона ганчірка бика. І пішло й поїхало. Починаючи з дитячого садка хлопчиків принижували, а в будь-якому конфлікті рацію мала дівчинка. Та і в сім'ї значно зручніше і спокійніше, коли сини послухні, поступливі, а про школу й говорити нічого. Рідко в якому класі був старостою хлопчик — всюди піднімали дівчат. З дівчат виховували лідерів, а хлопчикам відводили другорядні ролі.

30-ті роки минулого століття. Найкращих з найкращих планомірно знищувала машина «червоного терору». Все сміливе, працелюбне, розумне, благородне чоловіче населення нашої країни було знищене, а ті, хто вижив, навчилися бути, як «премудрий піскар»: нічого не знаю, нічого не бачу, ні за що не відповідаю. Чого це покоління могло навчити своїх синів?

А сім'я? Хто в наших сім'ях займається вихованням дітей? Звісно, мами. А які сини добрі для матері? Послушні, неконфліктні. Та і для школи такі добрі, тому що там, здебільшого, також працюють жінки. А діти, котрі мають свою думку і не особливо дослухаються до думки дорослих, потрапляють в розряд неблагополучних.

А як багато нині «маминих» синочків! Мама в автобусі вибиває для свого чада місце біля вікна. Сама буде стояти, а дитя — сидіти, як панчик. Мамі й на думку не спаде, що сидіти має вона, а син повинен поруч стояти чи сидіти в неї на колінах. А поступитися

місцем чужій людині? Та що ви! Війна буде не на життя, а на смерть, і вести її буде мама.

Усі ми бачили матерів і бабусь, котрі несуть портфелі за своїми синочками. І ми хочемо, щоб вони, коли виростуть, стали годувальниками, захисниками і помічниками в старості для батьків, справжніми чоловіками своїм дружинам і батьками — дітям?

Ось результати соціопитування серед 975 одружених жінок. На їх думку, чоловік повинен бути добрий і турботливий (266); розумний (200); привабливий (128); чесний (109); вольовий (81); діловий (75); веселий (63); працелюбний (22); сміливий (20); вродливий (11).

Опитування, проведене серед незаміжніх жінок, показало, що на першому місці в них врода, сила і щедрість. Але після того, як цей «ідеал» стає чоловіком, пріоритети змінюються. Адже на твого вродливого чоловіка заглядаються чужі жінки. Його сила може витратитися не на роботі чи в спортзалі, а вдома, щоб утвердити його перевагу над тобою. А щедрість стосовно друзів до шлюбу обертається марнотратством у сім'ї. Тому й змінюють пріоритети.

А що ж жінки? Якщо ми хочемо бачити поруч сильного, доброго, турботливого, працелюбного, розумного, веселого і вродливого чоловіка, то якими повинні бути ми?

Народна приказка говорить: «Пана видно по халяхах», а Слово Боже каже, що жінка — це слава чоловіка. Виходить, що який «пан», такі в нього й «халяхи», який ти чоловік, така в тебе й жінка, така твоя слава, тому що Бог дає чоловікові відповідну жінку. Він не дасть пастухові принцесу, а принцові — пастушку. І коли ти говориш про свою дружину щось погане, то паплюжиш і себе, тому що вона — твоя слава.

Ще кажуть, що за кожним великим чоловіком стоїть велика жінка. І якщо чоловік досяг певних висот в якійсь діяльності, то можете бути твердо впевнені, що жінка в нього — мудра, сильна, велика.

Якби жінки серед рис справжнього чоловіка на перше місце поставили богобоязливість, і якби чоловіки цю рису мали, багато сімейних проблем навіть не виникало б! Але якщо згадати, що жінка повинна відповідати чоловікові, значить, вона також повинна бути богобоязливою. Отут і лежить вирішення всіх проблем.

Ніна БУРУТІНА.

Нове життя від Бога

СВІДЧЕННЯ

По скайпу зателефонував мій друг Суніл з Делі і сказав, що його семирічна донька тяжко захворіла. Вона лежала в реанімаційній палаті в комі з діагнозом «свинний грип». Суніл плакав, тому що лікар сказав, що ситуація безнадійна, 80 відсотків легень його дочки були вражені. Він просто чекав на смерть своєї дитини.

Разом із сестрою, яка саме тоді гостювала в мене, ми почали розповідати Сунілу про Ісуса Христа, про те, що Він може зцілити його доньку. А потім сказали, що будемо молитися до Ісуса. Як тільки ми почали молитися, Сунілу зателефонував лікар і повідомив, що дитина померла. Наш зв'язок обірвався...

Ми продовжували молитися, хоч в голові не вкладалося — чому так сталося? Через деякий час в серце прийшов мир від Господа: ми не можемо бачити всієї картини, а Він знає все, має відповідь на всі «чому».

Через якийсь час ми отримали від Суніла текстові повідомлення на мобільний телефон: його дочка жива, детальніше він пояснить все потім, в понеділок, коли буде на роботі в офісі і вийде на скайп.

Була субота, і ми з нетерпінням чекали понеділка, щоб дізнатися, що ж сталося.

Нарешті ми дочекались Суніла, і він розповів нам про чудо. Коли його донька померла, лікар зафіксував смерть і повідомив про це Сунілу. Але через 15 хвилин (як раз під час нашої молитви) вона знову почала дихати! Вона воскресла! Слава Ісусу!

Суніл не переставав нам дякувати, але ми говорили, щоб він віддав всю славу Ісусу Христу! Тільки Господь Ісус може воскресити людину.

Згодом Суніл приїжджав до нас в гості в Бангалор. Його голова ще добряче забита індуїзмом, але він був на нашому недільному зібранні і уважно за всім спостерігав. Перед від'їздом він сказав, що хоче читати Біблію. А ще сказав, що йому сподобалися християни.

Наша місія служить бідним людям в Індії, та однак саме через нас Господь вчинив це чудо для Суніла — успішного бізнесмена і політика. Здавалося б, він ні в чому не має потреби. Але це чудо від Бога зачепило його серце! Ми молимося за нього і віримо, що станеться ще одне чудо — чудо спасіння всієї його сім'ї!

Світлана Н.
Місіонерка.

Бангалор, Індія.

Змінили назву у світлі віри

Господарі люблінської мережі піцерій «Нірвана» змінили назву, бо вона суперечить їхній вірі. Тепер їхні піцерії звуться «Пляцкарнями».

«Шановні клієнти, наше прагнення — щоб не тільки кухня, а й логотип асоціювався у вас із тим, що добре, позитивне та істинне. Насамперед через це ми змінили назву наших піцерій. Толерантні до буддизму, ми залишаємося християнами. Нам до назви «Нірвана» не

байдуже, вона суперечить тому, у що ми віруємо. Тому разом із нашим намеренням ми дозріли й до рішення змінити назву наших ресторанів. У світлі нашої віри стара назва не годиться», — написали власники мережі на своїй веб-сторінці.

«Наша фірма становить серйозну частину нашого життя», — пояснив власник «Пляцкарні» Анджей Демчук. На запитання, звідки взялася стара назва, він відповів, що 14 років тому засновники мережі думали в іншому ключі.

Кредо.

Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

НЕДІЛЯ — 10, 18 год.

СЕРЕДА — 19 год. (молодіжне служіння)

ЧЕТВЕР — 18.30.

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ — 10, 18 год.

ПОНЕДІЛОК — 19 год. (молодіжне служіння)

СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.

ВІРУЮ

УВАГА!

Щонеділі о 8:00 та о 16:00 ДИВІТЬСЯ християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія»
Стежте за програмою телепередач

Християнська церква

www.bethesda-church.org

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
Середа - 18:30

За адресою: м. Львів,
вул. І. Блажневич, 14 (уч. № 52)
Чекаємо вас!

«РІДНА ОСЕЛЯ»

Діти — найцінніший скарб, який Бог дарує батькам, Церкві і суспільству. Тому виховання дитини — найголовніший, найсвятіший обов'язок. На жаль, трапляються батьки, які не хочуть розуміти цього, тому що вони далекі від Бога. І в результаті діти ростуть сиротами.

Ми, християни, не можемо стояти осторонь. І саме тому в м. Тлумачі з ініціативи християнської місії милосердя «Добрий самарянин» та Івано-Франківської церкви християн віри євангель-

ської 2005 року був створений Центр опіки дитини «Рідна оселя».

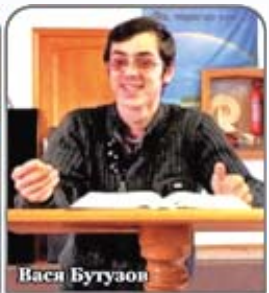
Сьогодні в «Рідній оселі» проживають 27 дітей-сиріт та дітей з неблагополучних сімей віком від трьох з половиною до 17 років. На їх утримання держава не витрачає ні копійки — ЦОД «Рідна оселя» функціонує лише за рахунок добровільних пожертв.

Якщо для вас милосердя — вимога серця і душі, діти будуть вдячні за ваші щирі пожертви, а Бог віддячить вам особливими благословеннями.

Дякуємо всім, хто вже відізвався на наше прохання, за щедрі пожертви.

«Рідна оселя» на День Подяки

Вихованці «Рідної оселі» — студенти Київського Біблійного Інституту

Рахунок ЦОД «Рідна оселя»: р/р 26006000008735, в ПАТ «Укрсоцбанк», МФО 300023, ЄДРПОУ 26429864

Адреса: вул. Винниченка, 42, м. Тлумач, 78000, Україна;

тел. (03479) 2-13-78, 2-23-78; факс (0342) 50-10-21; моб. 050 209-55-44; www.ridnaoselya.if.ua

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viryuu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 17-й годині). На CNL-Україна і на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 8-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

ЗАПРОШУЄМО

на служіння в церквах християн віри євангельської:

Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10, 14 год., СЕРЕДА — 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлєєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ — 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ — 9.30, СЕРЕДА — 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ — 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА 17 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15, (Дім побуту); НЕДІЛЯ — 14.30 год.;
ЧЕРВОНІ ГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 18.30 год.;
СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ: вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ — 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ — 17 год., ЧЕТВЕР 18 год.;
ЛЕТИЧІВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ — 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
ВОЛОЧИСЬК, вул. Незалежності, 46;
НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:
Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.; вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
МОНАСТИРСЬКА, вул. Січ.стрільців, 24 (зал військкомату);
НЕДІЛЯ — 10, СЕРЕДА — 19 год.;
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ — 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
БЕРЕЖАНІ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
СТЕПАНЬ, вул. Прибережна, 26; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., СЕРЕДА, СУБОТА — 19 год.;
с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10;
НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР — 19 год.;

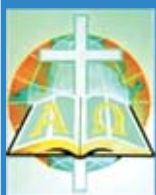
Сумська область:

КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ — 10, ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР — 18 год.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma,
НЕДІЛЯ — 13.30 год., ЧЕТВЕР — 19 год.; тел. +39 (329)735-26-92.

Церква «Спасіння Божє»

Неділя: 12:00-14:00
(Богослужіння)

Четвер: 20:00,

П'ятниця: 21:00
(розбір Біблії)

Субота: 18:00

(молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.30 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірую і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ — о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ — о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА — молодіжне

служіння о 19 год.

Адреса:

м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1
(на Майзлях).

Тел. для довідок
(0342) 78-17-03.

ВІРУЮ

№ 1 (180)
січень 2014 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: viryuu.at.ua

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ». Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.